

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
Αερογραμμες - Τράπεζες - Λιμάνια
- Δάσκαλοι
- ΔΙΕΘΝΗ: Λίβανος - Χουλιγκανισμός
στο Χέϋζελ
- Φασισμός και σταλινισμός
- Συγκρούσεις στην ΕΔΕΚ
- Οι εκλογές στα Βόρεια

Μετα την απόφαση του Ανώτατου Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Οι τυπικές διαδικασίες δεν αντικαθιστούν την ουσία

Κανένας δεν περίμενε πως η απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου για την προσφυγή του Κυπριανού θα έλυε κανένα πρόβλημα. Αυτό το αίσθημα είναι που «δικαίωσε» πανηγυρικά το Ανώτατο, με μια απόφαση που όλοι θεώρησαν δική τους νίκη. Αφτο που φαίνεται καθαρά απο την απόφαση είναι ότι η κρίση δεν μπορεί να λυθεί με καμμία τυπική διαδικασία, ότι είναι τόσο βαθεια που οι δικαστες του Ανώτατου το μόνο που τόλμησαν να κάμουν είναι να δώσουν ένα νομικο χρησημο που δεν ξεκαθαρίζει τίποτε.

Πριν όμως μπούμε στην ουσία της κρίσης είναι καλά να καταπιστούμε λίγο με την απόφαση του δικαστηρίου και τις διάφορες αντιδράσεις σ' αυτήν. Αυτό που λέει η απόφαση είναι περίπου ότι η Βουλη είχε το δικαίωμα να πάρει την απόφαση που πήρε, έξω απο τα πλαίσια του συντάγματος και ο Πρόεδρος με τη σειρά του καλα έκαμε και αρνήθηκε τη δημοσίευση της απόφασης στην επίσημη εφημερίδα της δημοκρατίας και είχε κάθε δικαίωμα να αγνοήσει μια τέτοια απόφαση της Βουλής.

Αυτο χαρακτηρίστηκε «σαφής απόφαση» (!) απο την «Χαραυγή», «ιστορικής σημασίας» την χαρακτηρίζει ο ΔΗΣΥ. Τόσο «σημαντική» και «σαφής»

που τόσο το ΑΚΕΛ και ο ΔΗΣΥ όσο και ο Κυπριανού και το ΔΗΚΟ με ανακοινώσεις τους ισχυρίζονται ότι «δικαιώθηκαν» απο την απόφαση. Η σύγχυση δεν είναι τυχαία και ήταν φανερο ότι αυτο θα ήταν το αποτέλεσμα απο την μορφή που πήρε η υπεράσπιση της Βουλής στο δικαστήριο. Η επιχειρηματολογία στη βάση ότι το Ανώτατο δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει την υπόθεση ήταν μια σοβαρή υπαναχώρηση απο τις αρχικές προθέσεις ΔΗΣΥ-ΑΚΕΛ. Ας μην ξεχνούμε πως έσπρωξαν τον Κυπριανού στο Δικαστήριο, ότι δήλωσαν πως θα δεχτούν την απόφαση του Ανωτάτου. Ακόμα, η μοναδική εκκρεμότητα που χρειαζόταν πραχτική ενέργεια ήταν το θέμα της δημο-

σίευσης στην επίσημη εφημερίδα. Και σ' αυτό το Ανώτατο «δικαίωσε» τον Κυπριανού.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΦΘΟΡΑΣ

Είναι φυσικα σωστή η θέση του Κληρίδη ότι το θέμα είναι πολιτικο, και όχι νομικο. Γιατι όσο νομικο δίκιο και νάχει ο Κυπριανού το γεγονός παραμένει ότι κέρδισε τις εκλογες για την προεδρία με τις ψήφους του ΑΚΕΛ. Είναι όμως ταυτόχρονα υποκριτικο απο μέρους του Κληρίδη να επικαλείται «τη θέληση της πλειοψηφίας» ενω μέχρι πριν την καταγγελία του «μίνιμουμ» οι ψήφοι του ΑΚΕΛ δεν μετρούσαν και αποκαλούσε και πάλι τον Κυπριανού «Πρόεδρο μειοψηφίας». Δεν πρόκειται καθόλου για θέμα

συνέχεια στη σελ. 2

Η συντριβή της δεξιάς στην Ελλάδα ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλισμο

«Πέ-θα-νε-ε! πέ-θα-νε-ε! Ψό-φη-σε-ε!»

Με κραυγες ασυγκράτητου πάθους και με εκδηλώσεις «ποδοσφαιρικού» ενθουσιασμού γιόρταζε τη συντριβή της δεξιάς για ολόκληρα εικοσιτετράωρα ο ελληνικός λαός με επίκεντρο τις εργατικές φτωχογειτονίες και το κέντρο της Αθήνας - που «καταλήφθηκε» για 6 τουλάχιστον ώρες απο εκατοντάδες χιλιάδες ενθουσιώδεις διαδηλωτες.

Η επανεκλογή του ΠΑΣΟΚ στις εκλογες της 2ας του Ιούνη ήταν πραγματικά μια τεράστια νίκη για το εργατικό κίνημα της Ελλάδας. Ήταν μια νίκη για την οποία πάλαιψαν πολυ σκληρα όλα τα καταπιεσμένα στρώματα της κοινωνίας.

Τα αποτελέσματα των εκλογων δείχνουν πως το κύριο σύνθημα του ΠΑΣΟΚ στις εκλογες «ο λαός δεν ξεχνα τι σημαίνει δεξιά», μπήκε στο πετσι των εργαζομένων και της νεολαίας, ενω οι παλαιοι αγωνιστες του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έτριβαν τα μάτια τους μπροστα στο σύνθημα του Φλωράκη «η δεξιά δεν είναι μπαμπούλας» - σύνθημα για το οποίο πλήρωσε ακριβα το ΚΚΕ στις 2 του Ιούνη.

Η νέα κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ κι ο Α. Παπανδρέου ψηφίστηκαν ξανα απο το λαό. Αυτη η ψήφος ήταν με όρους: Να εφαρμοστούν επιτέλους οι σοσιαλιστικές διακηρύξεις και αρχες του ΠΑΣΟΚ για να μη ξανασηκώσει ποτε πια κεφάλι η αιματοβαμμένη δεξιά. Με μια πρωτόγνωρη διάθεση και συνειδητοποίηση οι εργάτες και οι νεολαίοι ξαναμπαίνουν σήμερα στο ΠΑΣΟΚ όπο συσπειρωμένοι γύρω απο την Μαρξιστική τάση, Ξεκίνημα που δικαιώνεται κι αγκαλιάζεται σήμερα απο όλους τους αγωνιστες του κινήματος ετοιμάζονται να δώσουν τις πιο σκληρες μάχες στην ιστορία του Ελληνικου εργατικου κινήματος.

• Εκτενης ανάλυση απο το Δώρο Μιχαηλ που έλαβε μέρος μαζί με άλλους κύπριους Μαρξιστες της Αριστερας Πτέρυγας στην προεκλογική εκστρατεία του ΠΑΣΟΚ. ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 10 και 11

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΤΣΙΜΕΝΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Στις 13 του Μάη (Δευτέρα) ξεκίνησε στην τσιμεντοποιία Βασιλικού αφθόρμητη απεργία διαρκείας που κράτησε δυο μέρες με καθολική συμμετοχή όλων των εργαζομένων απο όλα τα τμήματα. Και με τους συντεχνιακούς ηγέτες απεργοσπάστες να έχουν μοναδικο-τους μέλημα για δυο μέρες το πως θα σπάσουν την απεργία. Με απεργοσπάστες επίσης τους τοπικούς αντιπροσώπους

ΠΩΣ ΞΕΣΠΑΣΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Απο τις 26 Απριλή (Παρασκευή) είχαν αρχίσει διαπραγματεύσεις μεταξύ συντεχνιων, διεύθυνσης και υπουργείου εργασίας για το καυτο θέμα των μαζικών απολύσεων στη τσι-

μεντοποιία. Μέχρι τις 9 Μάη (Πέμπτη) οι διαπραγματεύσεις μπλοκαριζόνταν σε αδιέξοδο. Στις 10 Μάη (Παρασκευή), η ώρα 4 μ.μ., την ώρα που σχολάζαν οι εργάτες, η διεύθυνση ανάγγειλε στους απολυμένους ότι απο Δευτέρα δεν

στο εργοστάσιο.

Ο λόγος που πέτυχε η απεργία ήταν η ενότητα των εργαζομένων απολυμένων και μη. Η κατανόηση απο τους μη απολυμένους ότι η επίθεση της εργοδοσίας στρεφόταν ενάντια σ' όλους και η σύνδεση των αιτημάτων των απολυμένων με τα αιτήματα των μη απολυμένων αποτέλεσαν τη βάση γι' αυτη την ενότητα.

θα έλθουν δουλεια και τα δικαιώματα τους θα πληρωθούν σε τέσσερις μήνες! Οι εργάτες τηλεφώνησαν αμέσως στις συντεχνίες οι οποίες υποσχέθηκαν να έρθουν την Τρίτη για ενημέρωση (τη Δευτέρα είχαν σύσκεψη)! Μετα απο αυτο οι

απολυμένοι αποφάσισαν να κατεβουν τη Δευτέρα στο εργοστάσιο και να κινητοποιήσουν και τους υπόλοιπους εργάτες για απεργία. Κάτω απο την καθοδήγηση της επιτροπής των

συνέχεια στή σελ. 3

ΝΕΑ ΗΓΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΤΥΚ

Οργάνωση κι αγώνας για λύση των προβλημάτων στις τράπεζες

ΕΤΥΚ: Μετά το 18ο Συνέδριο

Για πρώτη φορά στα χρονικά της ΕΤΥΚ, οι προετοιμασίες για το 18ο Συνέδριο της Συντεχνίας έγιναν με τόση οργάνωση και δυναμισμό. Αυτό ωφείλεται: Απο τη μια στα πρώτα σημάδια της οικονομικής κρίσης, που ωρίμασε και συνειδητοποιήσε σε κάποιο βαθμό τους τραπεζοϋπαλλήλους. Απο την άλλη η αδυναμία και ανικανότητα της συντηρητικής ηγεσίας της ΕΤΥΚ να αντιπαρατακτεί και να συγκρουστεί με τους εργοδότες που οι επιθέσεις τους γίνονται ολοένα και πιο οργανωμένες και βίαιες. Απο την άλλη έκαναν τους τραπεζοϋπαλλήλους να συνειδητοποιήσουν πως μ' αυτή την ηγεσία δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την εργοδοτική πλευρά. Θα ξεπουλάνε ξανα και ξανα τα δίκαια αιτήματα τους και θα βρίσκονται συνέχεια διασπασμένοι και αδιάφοροι, έρμαιο στις υφαρπακτικές επιθέσεις του Συνδέσμου των τραπεζών.

Το Συνέδριο κύλησε μέσα σε «απόλυτη τάξη» και «πρεμία», διατηρήθηκαν στο έπακρο οι «δημοκρατικές» διαδικασίες, απεδείχθη περίτρανα το «συναίσθημα αυξημένης υπευθυνότητας» και «ωριμότητας» των τραπεζικών! Αυτά ήταν περίπου τα λόγια του προέδρου του Συνεδρίου που προσπαθούσε να πείσει πρώτα τον εαυτό του και μετά τους υπουργούς και επίσημους του κράτους και να τους καθησυχάσει ότι τίποτα δεν συμβαίνει. Οι κινητοποιήσεις των τραπεζικών για νέα ηγεσία, η όξυνση στις σχέσεις ηγεσίας-μελών για κάποιους δεν ήταν παρα μυθεύματα και ευσεβοποιήσιμα αυτών που δεν θέλουν το καλό της ΕΤΥΚ. Αυτών που θέλουν να χαλάσουν την ωραία εικόνα που σχημάτισε η κυπριακή κοινωνία για τους τραπεζικούς ότι είναι μια ήσυχη τάξη που δεν δημιουργεί προβλήματα! Τη σύνοψη της ΕΤΥΚ εξέλεξε άλλωστε και ο Υπουργός Εργασίας κ. Μουσιούττας. Τόνισε χαρακτηριστικά στον πρώην Γ.Γ. ότι η ΕΤΥΚ είναι η μόνη συντεχνία που δεν δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στο κράτος.

Έτσι η ατζέντα εφαρμόστηκε... κατά γράμμα εκτός φυσικά αν εξαιρέσουμε το πιο σημαντικό της μέρος, τις προγραμματικές αρχές και το Σχέδιο Δράσης!

Κι αυτό παρα το γεγονός ότι πολλοί συνέδριο καταπιάστησαν στο Συνέδριο με μια σειρά απο ζητήματα, όπως την ανάγκη για πιο δημοκρατική οργανωτική διάρθρωση, καταστατικές αλλαγές έτσι που να επιτρέπεται η αποκέντρωση και η ενδυνάμωση των κλαδικών επιτροπών και της βάσης γενικά, το κογκρέσο συντεχνιών κάτω απο τον έλεγχο των εργαζομένων κοκ.

Παρόλα αυτά το απερχόμενο Διοικητικό Συμβούλιο απέφυγε να προτείνει προγραμματικές αρχές, σχέδιο δράσης ενώ το προεδρείο του Συνεδρίου παρέκαμψε έντεχνα το θέμα.

Έτσι το Συνέδριο διέρρευσε χωρίς να δεσμεύσει με οποιοδήποτε τρόπο το νέο Διοικητικό Συμβούλιο στη δράση του.

Το τελευταίο μέρος του συνεδρίου, ήταν οι εκλογές του νέου Δ/κου Συμβουλίου. Σχετικά με τις εκλογές αυτές, τις υποψηφιότητες, τα σχήματα, τις παρατάξεις κ.λ.π., λέχθηκαν και γράφτηκαν πολλά, ακούστηκαν άλλα τόσα.

Η συνειδητοποίηση των τραπεζοϋπαλλήλων είχε σαν αποτέλεσμα την απόρριψη του κατεστημένου και την εκλογή πολλων νέων ανθρώπων με πολλή διάθεση για δουλειά και αγώνα. Φάνηκε ξεκάθαρα ότι οι τραπεζοϋπάλληλοι θέλουν μια συντεχνία δυναμική, που

θα μπορούν να εμπιστευτούν. Μια ηγεσία που θα πάρει τα μηνύματα της περιόδου που διανύουμε κι δεν θα διατάσει μόλις χρειαστεί, να συγκρουστεί με την εργοδοσία. Μια συντεχνία που θα αγωνίζεται για το συμφέρον των μελών της.

Η προηγούμενη συντηρητική ηγεσία της ΕΤΥΚ, καλλιέργησε πολύ επιμελώς ένα αίσθημα αδιαφορίας ανάμεσα στα μέλη. Το ξεπούλημα των αιτημάτων το ένα πίσω απο το άλλο, η αδυναμία να εμπιστευτεί τα μέλη και να εκμεταλλευτεί τη διάθεση τους για δυναμική διεκδίκηση των αιτημάτων τους, οδήγησε σταδιακά στο να πάψουν τα μέλη να την εμπιστεύονται. Εξ άλλου οι συγκριτικά καλοί όροι εργασίας των τραπεζικών (που δικαιούνται ασφαλώς και πολύ περισσότερο μια και αυτοί είναι που δουλεύουν για να πραγματοποιούν οι τράπεζες τα τεράστια κέρδη τους) είχε σαν αποτέλεσμα την έλλειψη αγωνιστικότητας και ταξικής συνειδητοποίησης. Πιστέψαν ότι θα μπορούσαν να απολαμβάνουν αυτά που κερδίζουν επ' αόριστο, αλλά ακόμα πως θα έχουν την δυνατότητα, το ίδιο εύκολα, να κερδίζουν ακόμα περισσότερα ωφελήματα.

Σήμερα όμως περνούμε μια περίοδο κρίσης (χημικές βιομηχανίες, τσιμέντα, κυπριακές αερογραμμές κοκ) και αντίδρασης του κεφαλαίου, μια περίοδο πολύ δύσκολη για το εργατικό κίνημα της Κύπρου. Βλέπουμε τους αστούς κεφαλαιοκράτες συσπειρωμένους όσο ποτε άλλοτε απο την εποχή της ανακήρυξης της Δημοκρατίας το 1960. Στόχος τους η δυναμική κι ενιαία αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος που άρχισε να «αποθρασύνεται». Που άρχισε κι' αυτό να ζητά το μερτικό του. Πρέπει ακόμα να πούμε πως ο λόγος που οι εργοδότες έχουν συμψηφίσει αυτό το μέτωπο είναι διότι έχουν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούν άλλο να κοροϊδεύουν τους εργαζόμενους και τρέμουν την οργή τους.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα αναλαμβάνει η νέα ηγεσία της ΕΤΥΚ. Σε μια περίοδο πολύ δύσκολη που θα οξυνθεί ακόμα περισσότερο στα επόμενα 1-2 χρόνια. Γι' αυτό και τα καθήκοντα και ευθύνες που έχει απέναντι στον Τραπεζοϋπαλληλικό κόσμο είναι τρομερά αυξημένες.

Είναι σίγουρο πως η νέα ηγεσία θα δεχτεί πολλές επιθέσεις και απο την εργοδοσία αλλά και απο μέσα, απο τα κατάλοιπα δηλαδή της αντίδρασης και του κατεστημένου. Απο την εργοδοσία διότι, όπως αναλύσαμε και πιο πάνω, μπαίνουμε σε περίοδο νέας κρίσης του καπιταλισμού και άρα όξυνσης της σχέσης ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργατική τάξη. Η επίθεση και η υπονόμευση που θα δεχτεί απο τα μέσα θα προέρχεται απο τις δυνάμεις της αντίδρασης και του κατεστημένου που νοιώθουν πως δεν μπορούν να ελέγχουν πια την Ε.Τ.Υ.Κ.

Μπροστα σ' αυτούς τους κινδύνους, το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΤΥΚ πρέπει να συσπειρωθεί γύρω απο ένα δυναμικό πρόγραμμα πάλης και ενωμένοι μαζί με τα μέλη της ΕΤΥΚ να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις του κεφαλαίου και της αντίδρασης. Έχουν καθήκον να εξηγήσουν στα μέλη πως πρέπει να ξεχάσουν τους παλιούς καλούς καιρούς που κέρδιζαν χωρίς πολλούς αγώνες, πως στην επόμενη περίοδο θα χρειάζονται μάχες και πρέπει να τους προετοιμάσουν σωστά.

Έχουν επίσης καθήκον να αναπτύξουν τις σχέσεις ηγεσίας-βάσης, να αποκεντρώσουν

την εξουσία, να γίνεται σωστή και τακτική ενημέρωση των μελών, να ενισχυθούν οι κλαδικές επιτροπές για να ενθαρρυνθεί η κριτική και ο έλεγχος της ηγεσίας απο τη βάση.

Πέραν όμως απο τις σωστές σχέσεις που πρέπει να κτιστούν ανάμεσα στα διάφορα σώματα και επίπεδα της συντεχνίας, η νέα ηγεσία πρέπει να αγωνιστεί για ένα ενιαίο συνδικαλιστικό φορέα, ένα Κογκρέσο Συντεχνιών που να ελέγχεται άμεσα απο τους ερ-

γαζόμενους. Αυτή είναι μια θέση που υποστηρίζεται σήμερα απο πολλές συντεχνίες. Σήμερα παρα ποτε επιβάλλεται η ενότητα των εργαζομένων για να αντιμετωπίσουν την ενότητα των καπιταλιστών.

Το νέο Δ/κο Συμβούλιο πρέπει να επαναφέρει στην επιφάνεια κείρινα αιτήματα που έχουν καταχωνιαστεί και παραγνωριστεί. Τέτοια είναι: Η απόλυση του άρθρου 33 των Συμβάσεων για τα μη διαπραγματεύσιμα θέματα, η μείωση

του ωραρίου, η μείωση του χάσματος μεταξύ ψηλά και χαμηλά αμοιβομένων, η κατάργηση του ceiling στα στεγαστικά δάνεια, οι εντατικές συνθήκες δουλειάς που καταστρέφουν την υγεία των τραπεζικών κ.α.

Η δυναμική πάλη για τα πιο πάνω θα βρει οπωσδήποτε τη συμπαράσταση και την εμπιστοσύνη της τραπεζοϋπαλληλικής μάζας. Γι' αυτό άλλωστε τους ψήφισε, γι' αυτό άλλαξε την ηγεσία της Ε.Τ.Υ.Κ. Η νέα ηγεσία δεν έχει κανένα δικαίωμα να αφήσει τους Τραπεζοϋπαλλήλους να πισωδρομούν συνέχεια. Είτε θα τραβήξει μπροστα και θα παλαίψει μαζί με τα μέλη και τους άλλους εργαζόμενους για τα δίκαια τους, και έχει όλη τη δυναμική φτάνει να το συνειδητοποιήσει για να κερδίσει αυτόν τον αγώνα, είτε θα αφήσει τους Τραπεζικούς να ξαναπέσουν στο λήθαργο και την αδιαφορία και να χτυπιούνται ανελέητα απο την εργοδοσία.

Η ΕΤΥΚ έχει τεράστια δύναμη σαν συντεχνία που μπορεί, αν χρησιμοποιηθεί σωστά να κερδίσει τεράστια ωφέλη και για τους τραπεζικούς αλλά και για το εργατικό κίνημα της Κύπρου γενικότερα.

Τραπεζικός Υπάλληλος

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

συνέχεια απο την πρώτη αρχών μα για πόλεμο φθορας στην προσπάθειά του για αναρρίχηση στην προεδρία.

Πολυ πιο δύσκολη είναι η θέση του ΑΚΕΛ. Η επίθεση ενάντια στον Κυπριανού έχει φτάσει σε τέτοια επίπεδα που ακόμα και η ηγεσία του ΑΚΕΛ θα δυσκολευτεί να κάμει μια νέα στροφή και να τον ξαναυποστηρίξει. Επίσης πολυ δύσκολη είναι και πιθανή συνεργασία με τον Κληρίδη. Και στις δυο περιπτώσεις δεν είναι καθόλου βέβαιη η πειθαρχία των μελών του. Ακόμα και στην περίπτωση που το ΑΚΕΛ βρίσκει κάποιο δεξιό υποψήφιο για να υποστηρίξει η έλλειψη ενθουσιασμού μέσα στις ΑΚΕΛΙΚΕΣ μάχες για κάτι τέτοιο, θα κάμει πολυ πιθανο ένα δεύτερο γύρο με αντιπαλούς τον Κληρίδη και τον Κυπριανού, με τα ίδια και πάλι διλήμματα.

ΤΑΞΙΚΟ ΙΣΟΖΥΓΙΟ

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο ο Κυπριανού μπορεί να επιπλέει στην προεδρία γιατί ο ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ δεν μπορούν να συνεργαστούν. Παρα τη φαινομενική συνεργασία τους στην υπόθεση του ψηφίσματος της Βουλής, μια εκλογική συνεργασία είναι, για την ώρα τουλάχιστον, αδύνατη. Η ίση δύναμη των δυο κομμάτων αντανακλά ένα ταξικό ισοζύγιο που δεν επιτρέπει την απόλυτη επικράτηση της δεξιάς: για χρόνια τώρα η δεξιά είναι υποχρεωμένη να εξασφαλίζει την ανοχή των γηγενών του ΑΚΕΛ για να κυβερνήσει. Ο Κληρίδης και ο Συναγερμός κέρδισαν την πλειοψηφία της δεξιάς για να βάλουν τέλος σ' αυτή την κατάσταση.

ΕΔΕΚ

Μπροστα σ' αυτή την κατάσταση η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν μπόρεσε να χαράξει μια συνεπή πορεία. Αντι να πάρει

ΕΝΔΟΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

Αυτό δεν σημαίνει καθόλου πως ο Κυπριανού κάθεται ασφαλισμένος στην θέση του προέδρου. Αντίθετα, η θέση του είναι αρκετα ασταθής και τραντάγματα όπως το ψήφισμα της Βουλής δημιουργούν σοβαρά προβλήματα. Αν δεν υπάρξουν γεγονότα που να αμβλύνουν την επίθεση ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ, η πίεση για εκλογές δεν θα μπορεί ν' αντιμετωπιστεί για πολυ. Ένα τέτοιο γεγονός ίσως να είναι μια νέα προσπάθεια για λύση του Κυπριακού. Ήδη φαίνεται πως ο Κυπριανού έχει τώρα δεχτεί αυτά που δεν δεχτηκε στην Νέα Υόρκη. Δεν είναι καθόλου παράξενο ο Ντενκτας μετα την πρόσφατη επιτυχία του στις εκλογές, να προσπαθήσει να πάρει ακόμα περισσότερες παραχωρήσεις απο τον Κυπριανού που θα προσπαθεί να «εξιλιωθεί» για την προηγούμενη αποτυχία του.

την πρωτοβουλία ενάντια στον Κυπριανού, ενάντια στις συνομιλίες των αστών, στέκει δίπλα στον Κυπριανού απλα και μόνο γιατί δεν υπογράφει το έγγραφο Γκουεγιάρ. Αντι να ζητήσει εκλογές, ζητά πρώτα δημοψήφισμα που να... δεσμεύσει τον επόμενο πρόεδρο (!) Αντι να προετοιμάζεται για διεκδίκηση των εκλογων προετοιμάζει το έδαφος για να ψηφιστεί ο Κυπριανού.

Όμως η εποχή

που ζούμε δεν προσιφέρεται για συμβιβασμούς. Αυτό το έμαθε με τον σκληρό τρόπο το Κόμμα Κοινωνικής Απελευθέρωσης στο Βορρά. Οι υποχωρήσεις που έκαμε για να γίνει αρεστο στην δεξιά δεν αύξησαν τους ψήφους του μα το μείωσαν στο ένα τρίτο της προηγούμενης δύναμής του. Αυτό που χρειάζεται σήμερα η ΕΔΕΚ είναι μια επιθετική πολιτική με στόχο την εξουσία.

Η σάτιρα της ημέρας

Η απόφαση του Ανωτάτου

Η απόφαση βγήκε... Έγινε μόλις ε για λέσα μα εγώ δεν βρήκα άκρη, ούτε... βγήκα από μέσα. Την εδιάβασα πλειστάκις και χωρίς να μωπαζώ μα μεπερδούθηκα διότι, από... γρίφους δεν σκαμπάζω ούτε είμαι η Πυθία για να κάθωμαι να λύω τους... χρησμούς του Ανωτάτου και να σώσω τους αναλώω. Η απόφαση βγήκε... Για χαπίτι για λαλέλι ο καθείς την... μεταφράζει ελευθέρως όπως θέλει κι ευτυχώς είναι κομμένη και ραμμένη με αγάπη και στου Σπύρου μας τα μέτρα, και στου Γλαύκου και στου Πάπη!

Βροχέντης

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΕΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Η απεργία που τρομοκράτησε εργοδότες και συντεχνιακούς ηγέτες

συνέχεια από την πρώτη
 απολυμένων ζήτησαν συμπαράσταση από τους μη απολυμένους συναδέλφους τους. Ανταποκρίθηκαν αμέσως: Το ένα τμήμα κατέβαινε μετά το άλλο.

Οι τοπικοί αντιπρόσωποι, όταν το πρωί διαπίστωσαν τις διαθέσεις των απολυμένων τρομοκρατήθηκαν. Ο ένας υποσχόταν ότι μέχρι τις 7.40 π.μ. θα πει τι ώρα θα έρθουν οι συντεχνιακοί ηγέτες στο εργοστάσιο. Άλλος προσπάθησε να προκαλέσει φασαρία και επεισόδια. Άλλος προσπάθησε να τους πείσει να πάνε στην καντίνα για να συζητήσουν εκεί τα ιδιαίτερα προβλήματα τους σαν απολυμένοι. Απομονώθηκαν σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Σε λίγη ώρα όλα τα τμήματα ήταν έξω. Για πρώτη φορά στην ιστορία της τσιμεντοποιίας έβησε ο φούρνος!

Η διεύθυνση άμα είδε πως οι απεργοσπάστες δεν μπορούσαν να σταματήσουν τους εργάτες, προσπάθησε με καλοπίσματα να τους στρέψει πίσω. Σύντομα εγκατέλειψε την προσπάθεια, γιατί οι εργάτες ήταν ανένδοτοι. Η μόνη ελπίδα που της απόμεινε ήταν οι συντεχνιακοί.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΚΩΝ

Το μεσημέρι κατέβηκαν στο εργοστάσιο οι συντεχνιακοί ηγέτες Κλείτος, Μεθοδίου (ΣΕΚ) Ποδινάς (ΠΕΟ) (βρήκαν τελικά το χρόνο) με ένα και μοναδικό σκοπό. Πως θα σπάσουν την απεργία.

Μετά από δυο ώρες περίπου διαπραγματεύσεις με την διεύθυνση βγήκαν στις 3 μ.μ. για συνέλευση. Προσπάθησαν απειθαρχμένα να πείσουν τους εργαζομένους ότι η εταιρεία δεν έχει λεφτά. Αυτό δηλαδή που δεν κατάφερε να κάμει η διεύθυνση, προσπάθησαν να κάμουν οι συντεχνιακοί ηγέτες!

Η απεργοσπαστική πολιτική των συντεχνιακών ηγετών εκφραζόταν διάχυτα στη συνέλευση με κάθε δυνατό τρόπο:

«Ήθελαν να γίνει ψηφοφορία για να αποφασίσουν οι εργάτες αν θέλουν απεργία ή όχι, διότι είναι δημοκρατικό δικαίωμα των εργατών να ψηφίζουν!

Ασφαλέςστα να: Είναι δημοκρατικότατο δικαίωμα των εργατών να ψηφίζουν. Αλλά μια ψηφοφορία που γίνεται για να αποφασίσει το «να» ή το «όχι» για μίαν απεργία γίνεται πριν από την απεργία. Από την στιγμή που όλοι οι εργάτες κατέβηκαν σε απεργία (πράγμα που σημαίνει πως ψηφίζουν υπέρ της απεργίας) και απεργούσαν ήδη για μια ολόκληρη ημέρα, η βιόνη έγνοια των

συντεχνιακών ηγετών θα έπρεπε να ήταν να μπουκ μπροστα να προστατέψουν την απεργία και να καθοδηγήσουν τον αγώνα των εργατών.

Σε μιάμιση ώρα περίπου, ενώ η συνέλευση διαλυόταν μετά από την διαβολή απόφαση των εργατών να συνεχίσουν την απεργία οι συντεχνιακοί ηγέτες αποκαλύφθηκαν τελείως:

Κλείτος: «Απόφαση για απεργία δεν επάρθηκε. Η απεργία δε θα συνεχίσει, η απεργία θα σταματήσει».

Ποδινάς: «Ξέρω τον πόνο σας συνάδελφοι, είναι πράγματι λυπηρό, αλλά τούτη η ιστορία σήμερα δεν ήταν απεργία».

Μεθοδίου: «Δεν έχουμε συνάδελφοι ομόφωνο αποτέλεσμα της ψηφοφορίας για να ξεκινήσουμε την απεργία-μας».

Αφού δεν τα κατάφεραν όλη την ημέρα οι συντεχνιακοί ηγέτες να σπάσουν την απεργία, έμπηξαν τελικά πσιώπλματα τη μα-

στη δύναμη και την διάθεση των εργατών.

Διότι πως αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί το γεγονός ότι εγκατέλειψαν το πρόγραμμα-τους. Το ότι δεν έννοιωσαν καν την ανάγκη να κατέβουν στο εργοστάσιο για ενημέρωση; Το ότι άφησαν τους εργάτες να δώσουν μάχη με την εργοδοσία από μόνοι τους, κι αυτοί έπαιρναν τη μερία της εργοδοσίας; Το ότι χτύπησαν και πρόδωσαν πσιώπλματα μέσα τη νύχτα του αγώνα των εργατών που έκαναν για καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ενάντια στην εντατικοποίηση της δουλειάς και την μείωση των μεροκαματιών, τον αγώνα για το ψωμί των οικογενειών-τους;

Η ΤΕΛΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Το αίτημα πάνω στο οποίο ξεκίνησε η απεργία ήταν η άμεση καταβολή όλων των δικαιωμάτων των απολυμένων, όπως οι συντεχνίες είχαν υποσχεθεί στους εργάτες πιο παλιά. Σε σύσκεψη με την εργοδο-

προηγουμένως δεχτεί τη συμφωνία. Μόνο τότε πήγαν πίσω οι εργάτες, παρόλο που πρέπει να ειπωθεί ότι είχε δημιουργηθεί τέτοια σύγχυση που υπήρχαν εργάτες στο τέλος της συνέλευσης που νόμιζαν πως η απεργία συνεχιζόταν.

Το μόνο τμήμα που συνέχισε την απεργία όταν όλοι οι άλλοι εργάτες πήγαν πίσω ήταν το Packing. Μέχρι που η εργοδοσία ικανοποίησε όλα τα αιτήματα των εργατών του Packing που είχαν να κάνουν με τις συνθήκες δουλειάς και

την καταπάτηση συμφωνιών από την εργοδοσία.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η σημασία της απεργίας βρίσκεται πάνω απ' όλα στο ότι οι εργάτες κέρδισαν ότι κέρδισαν με το σταθί τους έχοντας να παλαίσουν ακόμα κι ενάντια στους συντεχνιακούς. Μόνο και μόνο το ότι η απεργία κράτησε 2 μέρες κάτω από τη συνεχή πίεση της διεύθυνσης, των τοπικών επιτρόπων των συντεχνιών και τους συντεχνιακούς έμμισθους, δείχνει την αποφασιστικότητα των εργατών της τσιμεντοποιίας να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματά τους.

Μέσα από τη δική τους δράση και κινητοποίηση ανάγκασαν τη διεύθυνση να αποχωρήσει και να ορίσει συγκεκριμένες ημερομηνίες για την πληρωμή των αποζημιώσεων. Αν οι συντεχνίες στέκονταν στο πλευρό των εργατών θα μπορούσαν να ανάγκασαν ακόμα και τον Αρχιεπίσκοπο να πουλήσει ακόμα ένα οικόπεδο, δίπλα στις εκατοντάδες που έδωσε στους τραπέζιτες, για να λύσει το πρόβλημα των εργατών.

Στο τέλος της απεργίας ακούστηκαν εργάτες να λένε ότι άμα με 2 μέρες απεργία η διεύθυνση υποχώρησε από τους 4 μήνες στον 1 1/2, η συνέχιση της απεργίας θα έφερνε περισσότερα κέρδη.

Πάνω απ' όλα για δεκάδες εργάτες η απεργία ήταν μια πρώτη μάχη ενάντια στην εργοδοσία. Απ' αυτήν πήραν πολύτιμα μαθήματα όχι μόνο όσον αφορά τη στάση και τις υποκρισίες της διεύθυνσης αλλά και όσον αφορά τους συντεχνιακούς ηγέτες. Αυτά τα μαθήματα θα χρησιμεύσουν σε αυριανές συγκρούσεις είτε με την ίδια είτε με κάποιες άλλες διευθύνσεις. Μέσα από τέτοιες μάχες είναι που το εργατικό κίνημα προετοιμάζεται και αποσπλώνεται για τη νίκη.

ΤΑ ΝΕΑ 15.5.85

Ψευδώς παρουσιάζονται ως άνθρωποι του Σ.Κ. ΕΔΕΚ άτομα που παρουσιάστηκαν χτες καθώς και τις προηγούμενες μέρες στη συνέλευση των εργατοϋπαλλήλων του τσιμεντοποιείου Βασιλικού.
Τα παραπάνω ανέφερε εκπρόσωπος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ με αφορμή τα επεισόδια που δημιούργησαν χτες στη συνέλευση ορισμένα άτομα, που παρουσιάζονταν ως εκπρόσωποι του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.
Ο ίδιος εκπρόσωπος πρόσθεσε ότι θα ληφθούν από το κόμμα τα ενδεδειγμένα μέτρα εναντίον των προσώπων αυτών.

Να τι κατάλαβαν από την απεργία στο Βασιλικό: Ότι μερικοί παραξίτες που «καπηλεύονται» το όνομα της ΕΔΕΚ δημιουργούν επεισόδια. Το ότι οι συνδικαλιστές της ΔΕΟΚ δεν εμφανίστηκαν ούτε μια φορά στη τσιμεντοποιία από το Φεβράριο που το πρόβλημα βγήκε έντονα στην επιφάνεια δεν τους απασχολεί καθόλου.
Όπως αδήποτε, αφήνουμε τους ηγέτες των απεργιών να απαντήσουν στη λασπολογία και την παραποίηση.

χαιρία στους απεργούς την νύχτα: τοπικοί αντιπρόσωποι της ΠΕΟ και της ΣΕΚ πίεσαν τους εργάτες της νυχτερινής βάρδιας κι έπασαν δουλειά.

Τα μηχανήματα βέβαια σταμάτησαν ξανά την επομένη το πρωί, και έτσι το γεγονός αυτό δεν έπασε την απεργία και δεν προκάλεσε ζημία στα συμφέροντα των εργατών. Όμως οι συντεχνιακοί ηγέτες χαρακτήκαν πια, μια κι έξω ότη συνείδηση των εργατών της τσιμεντοποιίας: **απεργοσπάστες.**

Με τη στάση-τους αυτήν, οι Κλείτος, Μεθοδίου και Ποδινάς απόδειξαν ότι είναι ανάξιοι να είναι συνδικαλιστές ηγέτες:

— Γιατι ποτέ δεν πίστεψαν στο ίδιο-τους το πρόγραμμα.
 — Γιατι ποτέ δεν πίστεψαν

οί οι συντεχνίες και η επιτροπή των εργατών συμφώνησαν όπως μέχρι την 1η του Ιουλίου πληρωθούν σ' όλους τους απολυμένους οι πρώτες £200, μέχρι την 31η Ιουλίου το 50% του ποσού που θα υπολείπεται, και μέχρι τις 31 Αυγούστου το υπόλοιπο 50%. Όσοι εργάτες ήθελαν μπορούσαν να πληρωθούν σε τσιμέντο.

Όταν οι συντεχνίες ανακοίνωσαν τη συμφωνία οι εργάτες αντέδρασαν κι αρνήθηκαν να παν πίσω στις δουλειές. Ένας από τους λόγους ήταν το ότι η συμφωνία δεν προνοούσε καμμία λύση στα προβλήματα των εργατών που έμειναν πίσω.

Όταν οι συντεχνιακοί κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να πείσουν τους εργάτες έβαλαν μπροστα την επιτροπή η οποία είχε

ΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, που έχουν παίξει ηχητικό και δραστήριο ρόλο στην απεργία που ξεκίνησε στη Τσιμεντοποιία Βασιλικού τη Δευτέρα 13 και Τρίτη 14 Μαΐου με αφορμή Ειθροσιεύματα Ιερίας του Τύπου στις 15.5.85 τα οποία εκφράζουν τη Σοσιαλιστική Έγφραση ως να έχει προσπαθήσει να παραπλανήσει τους εργάτες όσον αφορά την πραγματική της ταυτότητα, και να έχει παίξει ρόλο επιζήμιο για τα συμφέροντα των εργατών της Τσιμεντοποιίας, Ενώλουτε πως τέτοια Ειθροσιεύματα είναι ανυπόστατα και κακόβουλα.

1. Γιάγμος Μιχαήλ (μέλος "Ειθροσιεύματα ασυμφώνη")
 2. Ανδρέας Γεωργίου
 3. Νίκος Χαψίδης (Μέλος "Ειθροσιεύματα ασυμφώνη")
 4. Μιχάλης Στεφανίδης
 5. Κώστας Στεφανίδης (Μέλος "Ειθροσιεύματα")
- ΛεΓΕΟΣ, 16.5.85**

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ:

Η ηγεσία τρόμαξε τη δύναμη της

Τα γεγονότα στις Κυπριακές Αερογραμμές μας δείχνουν για μια ακόμα φορά την σημασία του προγράμματος και του τι κάνουμε, πως κλιμακώνουμε την απεργία.

Δεν είναι καθόλου υπερβολή να πούμε πραγματικά ότι η ηγεσία της ΟΗΟ — ΣΕΚ πιάστηκε εξ απορόπτου, απροετοίμαστη και ενώ είχε την δύναμη, την διάθεση για αγώνα από μέρους των υπαλλήλων στις Κ.Α., καθώς και την υποστήριξη των ημικρατικών οργανισμών, με την απειλή του Λοκ-αουτ της εταιρείας προτίμησε να σταματήσει τα απεργιακά μέτρα (στάσεις εργασίας).

Τρόμαξε δηλ. την ίδια της την δύναμη που είχε γιατί δεν ήθελε να την χρησιμοποιήσει για να κλιμακώσει τα απεργιακά μέτρα και να κτυπήσει την αντίδραση της εταιρείας.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Η ηγεσία της ΟΗΟ σε όλη την διάρκεια της διαμάχης με την διεύθυνση των Κ.Α. χρησιμοποίησε σωστά την τακτική των 2ωρων στάσεων εργασίας το πρωί και των 3ωρων το απόγευμα, σπάζοντας έτσι τον προγραμματισμό σχεδόν όλων των δρομολογίων των Κ.Α.

Η τακτική της εργοδοσίας, μια πολύ έξυπνη τακτική, ήταν με πληρωμένες ανακοινώσεις στο τύπο να προσπαθεί να παραπλανήσει την κοινή γνώμη ότι **ΟΛΟΙ ΟΙ** υπάλληλοι στις Κ.Α. είναι ψηλόμενοι και τα αιτήματα που ζητούν είναι παράλογα.

Γιαφτο έβγαζε ανακοινώσεις με τους μισθούς κατά τμήμα και όχι κατά κλίμακα που εκεί έδειχνε ότι όλοι οι εργαζόμενοι έπαιρναν μισθο πέραν των £4.500 τον χρόνο. Όμως η εταιρεία δεν μας έλεγε ότι σε ένα τμήμα δεν είναι δυνατό να εργάζονται μόνο διευθυντές των £1000 των μήνα, αλλά εργάζονται και υπάλληλοι των £170 — £300 των μήνα. Τα έβγαζε όλα συνολικά και ασφαλώς πολύ φουσιολογικά και έξυπνα, ο μέσος όρος μισθοσοδίας έβγαίνει πολύ ψηλός.

Η συντεχνία απαντούσε με ανακοινώσεις και δημοσιεύσεις των κλιμάκων των υπαλλήλων κάνοντας το λάθος να μη δημοσιεύσει τους μισθούς των υπαλλήλων κατά τμήμα. Να πολεμήσει δηλ. την εταιρεία με τα ίδια της τα όπλα.

Έτσι οι ανακοινώσεις με τις κλίμακες για την κοινή γνώμη ήταν πολύ δύσκολο να κατανοηθούν, και πολύ πιο έφκολα η προκατάληψη υπέρ της εταιρείας περνούσε.

Η εταιρεία όταν κατάλαβε ότι η διάθεση των υπαλλήλων για αγώνα ήταν ακλόνητη αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει το πιο βαρύ όπλο το οποίο διαθέτει η εργοδοσία, για να διασπά-

σει, να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους. Το όπλο της απόλυσης των υπαλλήλων στο αεροδρόμιο, την ναύλωση ξένων αεροπλάνων για τα δρομολόγια της και τέλος την προειδοποίηση ότι αν δεν λυθούν τα απεργιακά μέτρα θα κηρύξει Λοκ-αουτ.

Σαφτή ακριβώς την μετωπική επίθεση της εργοδοσίας η ηγεσία της ΟΗΟ στάθηκε αδύναμη να δώσει καθοδήγηση.

Έτσι μονομερώς ο Γ.Γ. της ΣΕΚ Μιχ. Ιωάννου διευθέτησε συνάντηση με τον Υπουργό Εργασίας για να βρεθεί οπωσδήποτε λύση στο πρόβλημα. Αφού δεν ενημερώθηκε το προσωπικό γιαφτη την κίνηση της ΣΕΚ, αφού δεν πληροφορήθηκε για το τι κάνουμε αν κηρυχθεί Λοκ-αουτ εύκολα παραδόθηκε στη σύγχυση και την απραξία.

Αφτη η κίνηση έγινε από μέρους της ΣΕΚ, ενώ τα τμηματικά συμβούλια συνεδρίαζαν και αποφάσιζαν υποστήριξη των συναδέλφων που επηρεάζονται από το κερτημένο, επιμαχο θέμα του τράβελινγκ τάιμ. Ακόμη έβραζαν μπροστα την κινητοποίηση για έκδοση φυλλαδίου προς πληροφόρηση της κοινής γνώμης, πικετοφορίες στη Λ/σία — Λ/κα συμπάρσταση από τους εργαζόμενους στους ημικρατικούς οργανισμούς.

Μια τεράστια δυναμική κίνηση δηλ. επροτεινέτο από τους εργαζόμενους. Για να καταλάβουμε έτσι την ακαταμάχητη δύναμη και διάθεση που πρόσφεραν στη ηγεσία, για να προχωρήσει.

Η απόφαση που πάρθηκε στη συνάντηση συντεχνιών — εργοδοσίας — Κυβέρνησης ήταν να αποσυρθεί το πακέτο συμφωνίας του Υπουργείου, να μην υλοποιηθούν οι απολύσεις και το Λοκ-αουτ από την εταιρεία να σταματήσουν οι στάσεις εργασίας από το προσωπικό και να συνεχίσουν οι διαπραγματεύσεις ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΝΑ ΕΝΗΜΕΡΩΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ.

ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ: Στις 4 Ιούνη έγινε τελικά Γεν. Συνέλευση των υπαλλήλων για να συζητηθεί η φόρμουλα της διεύθυνσης και της πρότασης του Υπουργείου Εργασίας.

Η ηγεσία της ΟΗΟ στη Γεν. Συνέλευση έδειξε ότι είναι διαθετημένη για συμβιβασμό. Δεν δικαιολογείται διαφορετικά η στάση της να σπείρει την απογοήτευση και την κινδυνολογία μέσα στους εργαζόμενους. Δεν δικαιολογούν καμία ηγεσία οι φράσεις «Ποιός από σας έχει διάθεση να αγωνιστεί» «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε» κ.λ.π. κ.λ.π.

Όμως οι εργαζόμενοι πολύ σωστά προσπέρασαν την ηγεσία τους και με πλειοψηφία απέρριψαν την πρόταση του Υπουργού, και την φόρμουλα της διεύθυνσης, γιατί σαφές τες προτάσεις γίνεται καθαρά καταπάτηση κερτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Συγκεκριμένα:

1) Καθορίζει ελάχιστο χρόνο ανάπαυσης μεταξύ δυο περιόδων εργασίας τες 9ωρες, αντι 12 όπως ισχύει σήμερα με βάση τη συλλογική σύμβαση που έληξε, και με βάση τις Διεθνείς συμβάσεις μεταφορών.

2) Αυξάνει τις ώρες εργασίας από 30 1/2 σε 38 τη βδομάδα ενώ οι εργαζόμενοι δέκθηκαν άφξηση στες 33 ώρες.

3) Αλλοιώνει το θεσμο της αμοιβής για υπερωριακή εργασία καθορίζοντας ότι για τις πρώτες 5 ώρες υπερωριακής εργασίας η αμοιβή θα είναι 1:1 ενώ η σύμβαση που έληξε καθορίζει αμοιβή 1:1,5. Η αλλοίωση αφτη στερεί κερτημένο δικαίωμα των εργαζομένων, ενώ παράλληλα ενθαρύνει την εργοδοσία να κάνει κατάχρηση των υπερωριών αντι να προσλαμβάνει νέο προσωπικό.

Οι εργαζόμενοι με το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας έδειξαν για μια ακόμη φορά στην ηγεσία τους ότι έχουν διάθεση να παλέψουν για να προστατεύσουν τα συμφέροντα τους.

Παρα την στάση της ηγεσίας τους, δεν απογοητεύτηκαν, και η πλειοψηφία έδειξε το δρόμο του αγώνα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Η εργατοϋπαλληλική τάξη είναι μια περήφανη τάξη, που ξέρει να αγωνίζεται για τα δίκαια και τα δικαιώματά της, ότι πέτυχε μέχρι σήμερα το πέτυχε μέσα από αγώνες και θυσίες.

Δεν μπορούμε σήμερα να κάνουμε πίσω. Μπροστά στην επίθεση σήμερα της αστικής τάξης ενάντια στον ημικρατικό τομέα σαν πρώτη φάση, για το φόρτωμα των βάρων της κρίσης του συστήματος σ' ολόκληρη την εργατική τάξη πρέπει να απαντήσουμε ότι δεν είμαστε διαθετημένοι να κτυπηθούν τα κερτημένα δικαιώματά μας.

Οι προηγούμενες αποφάσεις των τμηματικών συμβουλίων ότι θα υποστηρίξουν τον αγώνα των επηρεαζομένων υπαλλήλων, δείχνει για μια ακόμα φορά το πόσο βαθιά έχει ριζώσει στο κίνημα το αίτημα της ενότητας και της αλληλεγγύης φτάνει να υπάρχει μια αγωνιστική διάθεση.

Οι εργαζόμενοι σήμερα στις Κ.Α. έχουν κάθε διάθεση να αγωνιστούν ενωμένοι ενάντια στη καταπάτηση των κερτημένων τους, ξεπερνώντας ακόμη και τις

ηγεσίες τους.

Είναι αφτη τη διάθεση των εργαζομένων που η ηγεσία της συντεχνίας των Ημικρατικών της ΠΕΟ δεν έχει καταλάβει ακόμη. Επιμένει με ανακοινώσεις της να πείσει την ηγεσία της ΟΗΟ ότι όσα κέρδισε καλά είναι και πρέπει να σταματήσει τις διεκδικήσεις. Αφτη την μέθοδο και το δόγμα για χωρισμό του κινήματος σε ψηλομισθούς και χαμηλόμισθους δεν είναι καινούργια. Έτσι παίζει το παιχνίδι της εργοδοσίας γιατί είναι καθαρό ότι αν περάσουν τα σχέδια τους στον ημικρατικό τομέα σειρά παίρνουν και οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα. Απο την άλλη, είναι καθαρό ακόμα ότι η ηγεσία της ΟΗΟ με το ζόρι είναι που ακολουθεί τους εργαζομένους, παραδείγμα η Γεν. Συνέλευση.

Με αφτες τες ανακοινώσεις της η ΠΕΟ το μόνο το οποίο κερδίζει είναι η αγανάκτηση και ο θυμός των εργαζομένων γιατί πραγματικά είναι οι εργαζόμενοι στη πρωτοπορία γεμάτη θέληση και δύναμη για να παλέψουν.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν υποχρέωση να ανταποκριθούν να συζητήσουν την ουσία, να προσφέρουν αγωνιστική διεξόδο.

Έχουν καθήκο να πι-

αστούν από την τεράστια δύναμη που τους προσφέρεται και να προχωρήσουν δυναμικά.

Μόνο με αφτη τη δύναμη, δεν θα περάσει ξανα η απειλή της εταιρείας για Λοκ-αουτ. Με την κήρυξη του Λοκ-αουτ από μέρους της εταιρείας, κατάφερε να «τρομοκρατήσει» την ηγεσία της ΟΗΟ—ΣΕΚ και χωρίς να ενημερώσει τους υπαλλήλους διευθέτησε συναντήσεις με τον Υπουργό και την εργοδοσία με άμεσο αποτέλεσμα την άρση των μέτρων.

Όμως την δύναμη την είχαμε και την έχουμε. Έχουμε στο πλευρό μας όλους τους εργαζόμενους που απασχολούνται στο αεροδρόμιο, και έτσι δεν θα μπορέσουν να εξυπηρετήσουν τα αεροπλάνα των Κ.Α. ακόμα και αν ναυλώσει από άλλες εταιρείες.

Έχουμε την δυναμική συμπάρσταση όλων των ημικρατικών οργανισμών, που μπορούν να παραλύσουν την οικονομία σπρώχνοντας έτσι την κυβέρνηση να παρακαθήσει σε λογικές διαπραγματεύσεις.

Η εταιρεία έτσι με αφτη την δυναμική δεν θα μπορέσει να περάσει την απειλή της για Λοκ-αουτ.

Η εταιρεία γνωρίζει αφτη τη δυναμική των εργαζομένων, και ότι αν μπει σε κίνηση είναι αδύνατο να

περάσουν τα σχέδια τους.

Γιαφτο το λόγο έκανε πρόταση προς την συνδικαλιστική ηγεσία για να παραπεμφθεί η διαφορά σε διαιτησία με βάση των Κώδικα Βιομηχανικών σχέσεων.

Όμως αφτο είναι παγίδα. Είναι μια μανούβρα για να επηρεάσει την κοινή γνώμη αρνητικά (όπως έκανε και με όλες τις ανακοινώσεις της) που παρασυρμένη βλέπει με προκατάληψη τον αγώνα των εργαζομένων στις Κ.Α.

Ο κώδικας βιομηχανικών σχέσεων το λέει καθαρά «Βλ. σελ. 9. Εφ' όσο αμφοτεροι αι πλευραι συμφωνουν όπως η διαφορά παραπεμφθη εις διαιτησία, αφτοι αποδέχονται όπως η απόφασις του διαιτητου είναι δεσμευτική δια αμφοτέρων».

Αφτο σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι θα γίνουν ερμαιο της απόφασης του Διαιτητού/Υπουργού, που ασφαλώς δεν θα δικαιώσει τους Εργαζομένους αλλα την Εταιρεία. Αφτη είναι η φιλοσοφία της διαιτησίας και γιαφτο οι εργαζόμενοι πρέπει να απορρίψουν αφτη τη πρόταση αν μηη απο την συντεχνία, και να βάζουν μπροστα το ζήτημα του αγώνα και της πάλης.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Μετα τις πολύμηνες διαπραγματεύσεις, αδιέξοδα και στάσεις εργασίας, κατέληξαν χτες σε συμβιβασμό με την εταιρεία οι εργαζόμενοι των Κ.Α.

Με πλειοψηφία 653 υπέρ - 170 κατά 5 λευκά 4 αποχές, οι εργαζόμενοι αποδέχτηκαν τες τροποποιημένες προτάσεις του Υπουργείου Εργασίας.

Οι προτάσεις προβλέπουν οικονομικές αποζημιώσεις προς τους υπαλλήλους για να αποδεκτούν τροποποίηση κερτημένου δικαιώματος, του Τράβελινγκ Τάιμ.

Ο συμβιβασμός αφτος των υπαλλήλων ήταν αποτέλεσμα της συμβιβαστικής στάσης της ηγεσίας της ΟΗΟ-ΣΕΚ, και έτσι χωρίς την σωστή καθοδήγηση, προτίμησαν να δεκτούν τες οικονομικές αποζημιώσεις που κέρδισαν με τον αγώνα τους την προηγούμενη περίοδο.

Όμως το ζήτημα παραμένει πως χτυπήθηκε κερτημένο δικαίωμα πράγμα που δημιουργεί προηγούμενο για την εταιρεία και που θα ξαναχρησιαστούν νέοι αγώνες για να εμποδιστεί η εργοδοσία να χτυπήσει στο μέλλον κι άλλα κερτημένα.

Οι εργαζόμενοι βέβαια στις Κ.Α. έχουν συνειδητοποιήσει τη δύναμη τους και θα χρησιμοποιήσουν την πείρα που απόκτησαν απο τον απεργιακό τους αγώνα για να μην επιτρέψουν νέα χτυπήματα.

Λιμενεργάτες Β' λίστας Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

«Να σταματήσουν να μας κοροϊδεύουν», «βαρεθήκαμε τες υποσχέσεις», «θέλουμε σίγουρη δουλειά». Αυτά τόνισαν οι λιμενεργάτες Β' λίστας Λάρνακας και Λεμεσου στις τελευταίες κινητοποιήσεις που έκαναν για ικανοποίηση των δικαιωμάτων τους που καθυστερούν εδώ και χρόνια. Ταυτόχρονα απέδειξαν πως είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν με ενθουσιασμό μέχρι να δικαιωθούν κάνοντας μεγάλες θυσίες.

Οι 400 περίπου εργάτες που αποτελούν τη λεγόμενη Β' λίστα στα δύο λιμάνια, όπως ανέφεραν και σε υπόμνημα τους «είναι δεσμευμένοι να προσφέρουν τες υπηρεσίες τους στα λιμάνια αλλά δεν είναι εξασφαλισμένοι. Εργάζονται ακαθόριστα και περιοδικά όποτε τους χρειάζονται. Περνούν μεγάλες περιόδους ανεργίας με σοβαρές συνέπειες για τους ίδιους και τες οικογένειές τους».

Δεν έχουν εγγυημένη απασχόληση αφού είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν μόνο όταν περισσεύει κάτι και γι' αυτούς από τες ώρες των εργατών της Α' λίστας. Επιπρόσθετα δεν απολαμβάνουν ούτε τα στοιχειώδη ωφελήματα της άδειας, της αργίας ούτε και καλύπτονται από το νόμο περί πλεονάζοντος προσωπικού. Τες περιόδους που δεν απασχολούνται στα λιμάνια πολλές φορές δεν παίρνουν ούτε ανεργιακό αν την προηγούμενη εργάσιμη περίοδο δεν συμπληρώσουν 13 βδομάδες μεροκάματα. Αυτό το τελευταίο φάνηκε έντονα τους τελευταίους 5 μήνες που οι εργάτες Β' λίστας έχουν καλύψει μόνο 5 περίπου μεροκάματα.

Η διαίωση όλων αυτών των προβλημάτων και οι κούφια υποσχέσεις των αρμοδίων ανάγκασαν τους λιμενεργάτες Β' λίστας να αναζητήσουν δυναμικά μέτρα συμπεριλαμβανομένης και της απεργίας σε μια προσπάθεια να δώσει επιτέλους λύση σ' αυτά τα προβλήματα.

Αγανακτισμένοι αλλά και αποφασισμένοι να αγωνιστούν μέχρι το τέλος ξεκίνησαν το Σάββατο 11 Μαΐου επ' αόριστο απεργία, μάλιστα χωρίς τη βοήθεια και τη συμπαράσταση των συντεχνιών τους ΠΕΟ και ΣΕΚ.

Η απουσία αυτή των συντεχνιών που συνεχίστηκε μέχρι τη λήξη της απεργίας στις 17 Μαΐου όπως και η γενικότερη στάση τους προκάλεσε μια διάχυτη πικρία και καταδικάστηκε από τους εργάτες.

Παρα τη στάση αυτή των συντεχνιών οι εργάτες έδειξαν τη μαχητικότητα τους προχωρώντας μέχρι και τον αποκλεισμό των λιμανιών. Στες 16 του Μάη κατήλθαν για διαμαρτυρία στο Προεδρικό και στη Βουλή όπου έδωσαν σχετικά ψηφίσματα. Πέτυχαν την εγγραφή του θέματος στη Βουλή και τη σύσταση υπουργικής επιτροπής για τη μελέτη των αιτημάτων τους και την υποβολή σχετικών εισηγήσεων. Πρέπει να σημειωθεί πως σε συνέλευση που επέβαλαν οι απεργιοί στο οίκημα της ΣΕΚ την ίδια μέρα ζήτησαν εξηγήσεις για τη στάση των συντεχνιών και απαίτησαν τη συμπαράστασή τους

Η απεργία έληξε στις 17 του Μάη ύστερα από συνέλευση που έγινε στο λιμάνι της Λάρνακας των εργατών Α' και Β' λίστας. Το σταμάτημα της απεργίας αποφασίστηκε με την δέσμευση να επιταχυνθούν οι διαπραγματεύσεις των αρμοδίων οργανισμών κάτω από την πλήρη ενημέρωση των λιμενεργατών.

Ο απεργιακός αγώνας σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να νομισθεί πως πήγε χαμένος. Ότι επιτεύχθηκε — έστω και οι νέες υποσχέσεις — και κυρίως η έντονη προβολή του θέματος δεν οφείλεται παρα σ' αυτό τον αγώνα και στην αγωνιστική διάθεση των εργατών.

Τα κυριώτερα αιτήματα που υπέβαλαν οι λιμενεργάτες Β' λίστας είναι: - εφαρμογή εγγυημένης απασχόλησης στα λιμάνια.

- να αρχίσει αμέσως μελέτη για τον αριθμό των λιμενεργατών που

στη συνέλευση που έγινε στο οίκημα της ΣΕΚ στις 16/5 όταν οι εργάτες απαίτησαν τη συμπαράσταση των συντεχνιακών ηγετών στον απεργιακό τους αγώνα ο κ. Ομήρου της ΣΕΚ τους απάντησε: «Σ' αυτές τες εκδηλώσεις δεν είναι αναγκαίο να είμαστε μαζί. Και μαζί και μη μαζί, η εκδήλωση που κάμνεις έξω από κάποιο ίδρυμα έχει τη σημασία της. Το αν είμαι εγώ ή αν δεν είμαι δεν λύνει το πρόβλημα σου»!!!!

« Έχουν μας σαν τα γαούρκα της αλυτζίνας. Ούλον το χρόνο αφήνουν τα νηστικά, ξαπόλυτα μέσ' τα χωράφκια τζιαί άμα θέλουν να φκάλουν το άλας ταΐζουν τα για να δουλέψουν. Όμως που την πείνα τους δεν μπορούν ούτε να φαν τζιαί ποσκάζουν. Έτσι έχουν μας τζιαί μας. Ούλον το χρόνο καθούμαστε σχεδόν χωρίς δουλειά τζιαί φωνάζουν μας τον τζιαίρον της πατάτας».

Αυτά ανέφερε προς την Σ.Ε. εργάτης του λιμανιού Λάρνακας. «Πριν μερικά χρόνια ο κ. Ζιαρτίδης μας είπε ότι το νερό μπήκε στο αυλάκι. Όμως εμείς δεν είδαμε το νερό νάρχεται στη Λάρνακα» συμπληρώνει κάποιος άλλος, ενώ όλοι συμφωνούν και δηλώνουν «δεν έχουμε τίποτε εναντίον των εργατών Α' λίστας. Θέλουμε και μεις να ζήσουμε και γι' αυτό ζητούμε κατανόηση».

χρειάζονται τα λιμάνια. Οι υπόλοιποι (αν ο αριθμός των λιμενεργατών είναι μεγαλύτερος από τες ανάγκες) να έχουν το δικαίωμα πρόωρης αφυπηρέτησης με κατάλληλη έξτρα αποζημίωση, συνταξιοδότηση και δικαίωμα πλεονάζοντος προσωπικού.

- να τροποποιηθεί ο νόμος περί πλεονασμού ώστε να καλυφθούν και οι λιμενεργάτες.

Τα αιτήματα αυτά είναι και δίκαια και εφικτά. Οι δυσκολίες σίγουρα υπάρχουν και αφορούν κυρίως τα ιδιωτικά συμφέροντα των Ναυτικών Πρακτόρων που για τόσα χρόνια κερδοσκοπούν σε βάρος και των εργαζομένων και του κράτους.

Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι μπορεί να βρεθεί κάποια λύση μέσα στα πιο πάνω πλαίσια, η Σοσιαλιστική Έκφραση πιστεύει πως η διατήρηση των εργασιών στα λιμάνια στα χέρια του ιδιωτικού κεφαλαίου δεν θα λύσει τελειωτικά το πρόβλημα. Ήδη οι εργασίες των λιμανιών Λ/κας και Λ/σου μειώθηκαν τον τελευταίο χρόνο κατά 60% και 40% αντίστοιχα. Η πιθανή συνέχιση αυτής της τάσης θα κτυπήσει και τους εργάτες της Α' λίστας. Πάνω σ' αυτή τη βάση είναι που πρέπει να ιδωθεί το πρόβλημα έτσι που να ενώσει όλους τους λιμενεργάτες Α' και Β' λίστας σ' έναν κοινό αγώνα για την ίδρυση ενιαίου κεντρικού φορέα κάτω από τον έλεγχο της Αρχής Λιμένων που θα έχει την ευθύνη των εργασιών στα λιμάνια.

Είναι η μοναδική προοπτική που λύνει τελειωτικά τα προβλήματα των λιμενεργατών με την εξασφάλιση εγγυημένης απασχόλησης γι' όλους. Τα λιμάνια έχουν ψωμί για όλους τους

μπορούν να πετύχουν. Οι ηγέτες των συντεχνιών έχουν υποχρέωση απέναντι στους εργάτες να μπου μπροστα

σ' έναν τέτοιο αγώνα χωρίς διαταγμούς και δικαιολογίες. Οι εργάτες απέδειξαν τη μεγάλη τους δύναμη. Αυτήν

τη δύναμη καλούνται οι συντεχνιακοί ηγέτες να την χρησιμοποιήσουν σωστά.

Γιώργος Καψής

Συμπαράσταση στον αγώνα των δασκάλων

Οι δασκάλοι δημοτικής εκπαίδευσης προχώρησαν σε απεργιακά μέτρα και ζητούν ικανοποίηση των αιτημάτων τους για αξιολόγηση - επαναξιολόγηση - ένταξη του διδασκαλικού κλάδου μέσα στο ενιαίο κρατικό μισθολόγιο.

Τα αιτήματα αυτά σκοντάφτουν στην άρνηση της κυβερνητικής πλευράς που επικαλείται τες οικονομικές συνέπειες και γενικά τη σημερινή κατάσταση της οικονομίας. (δηλώσεις Κιπτή).

Είναι γνωστό το πόσο σημαντικό κοινωνικό ρόλο διαδραματίζει ο κλάδος των δασκάλων ή τουλάχιστο απαιτούμε να διαδραματίσουν αφού έχουν στα χέρια τους τη μόρφωση των παιδιών μας και σε μεγάλο βαθμό τη διαμόρφωση του χαρακτήρα τους. Αυτό το έργο όμως χρειάζεται τες σωστές προϋποθέσεις και τα ανάλογα κίνητρα που θα εξοπλίσουν τους δασκάλους, ώστε να μπορέσουν και αυτοί να αποδώσουν αυτό που πρέπει να αποδώσουν αλλά και η κοινωνία γενικότερα να ωφεληθεί.

Σ' αυτά τα πλαίσια είναι που πρέπει να δούμε το πρόβλημα και τα δικαιολογημένα αιτήματα των δασκάλων. Δεν μπορεί η κυβέρνηση να επικαλείται «οικονομικές επιπτώσεις» την ίδια ώρα που κατασπαταλούνται εκατομμύρια είτε από κακή διαχείριση είτε γεμίζοντας τες τσέπες των καπιταλιστών.

Τα λεφτά που υπάρχουν είναι αρκετά για να ικανοποιηθούν όχι μόνο τη δημόσια υπηρεσία αλλά και το σύνολο όλων των εργαζομένων. Οι μεγαλοβιομήχανοι και άλλοι καρχαρίες στι-

βάζουν ένα σωρό υπερκέρδη από τα δάνεια της κυβέρνησης και από την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Το μόνο «κοινωνικό έργο» που επιτελούν είναι να στέλνουν αυτά τα λεφτά στες τράπεζες της Ελβετίας.

Να που παν τα λεφτά, να που πρέπει να στραφεί η πολιτική της κυβέρνησης και όλων αυτών που κερδίζουν από τη φτώχεια της Κυπριακής οικονομίας για να δικαιολογήσουν τες περικοπές και τες επιθέσεις ενάντια στο βιωτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Ο κλάδος της παιδείας είναι τόσο σημαντικός ώστε χρειάζεται να

διατεθούν πολύ περισσότερα από τον κρατικό προϋπολογισμό. Τα υπερκέρδη των ασχολιών πρέπει να γίνουν σχολικά κτίρια και βιβλία και να εξασφαλιστούν όλες οι προϋποθέσεις για μια καλύτερη παιδεία.

Ο αγώνας των δασκάλων είναι δίκαιος και αξίζει κάθε συμπαράσταση. Οι μαθητές και οι γονείς ενωμένοι με τους δασκάλους να στρέψουν τον αγώνα τους προς τούς πραγματικούς υπεύθυνους, μέχρι τη δικαίωση, για μια καλύτερη παιδεία.

Γ.Κ.

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

6 Ιουλίου - Κύπρος Τάβερν

Στες 6 Ιουλίου η εφημερίδα μας διοργανώνει στο κέντρο «Κύπρος Ταβερν» στην Αγλαντζιά (Λεωφ. Μακαρίου 44) τον επίσημο χορό πόλης Λευκωσίας. Ο οικονομικός στόχος του χορού είναι £2.000.

Τα λεφτά αυτά είναι απαραίτητα για τη συνέχιση και το πλάτεμα της δουλειάς μας, για τη διάδοση των μαρξιστικών ιδεών.

Την περασμένη περίοδο η εφημερίδα μας βρέθηκε στο πλευρό όλων των εργατικών διεκδικήσεων (Τσιμεντοποιεία Βασιλικού, Λιμάνια, Κυπριακές Αερογραμμές, Τράπεζες). Για να φέρουμε σε πέρας πάλη τα καθήκοντα αυτά

χρησιμοποιήσαμε ξανά την οικονομική σας ενίσχυση. Καλούμε κάθε εργαζόμενο, κάθε νεολαίο, να δώσει από το υστέρημα του όσα περισσότερα μπορεί για να καλύψουμε τους στόχους του χορού.

Η εφημερίδα μας δεν έχει άλλους πόρους εκτός από τες συνδρομές και εισφορές των φίλων και υποστηρικτών της. Δώστε όλοι απο το υστέρημα σας. Κάθε λίρα προς τη Σοσιαλιστική Έκφραση είναι πολύτιμη για τον αγώνα για το σοσιαλισμό. Είναι η δυνατότητα για μια πιο συχνή έκδοση της εφημερίδας που αγωνιζόμαστε στο πλευρό της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

ΦΑΣΙΣΜΟΣ: Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ

40 χρόνια απο την συντριπτική ήττα του φασισμού απο την εργ. τάξη, μισος αιώνας σχεδόν απο τες δικες της Μόσχας, τον Ισπανικο Εμφύλιο. Γιαφο κι έρχονται σήμερα στην επιφάνεια με τον πιο οδυ τρόπο τα κορυφαία ζητήματα του εργ. κινήματος. Αφτα τα ζητήματα προκாலουν το μίσος των σταλινικών, των ρεβιζιονιστών, των κάθε είδους γραφειοκρατων, γιατί μέσα απο αυτες τες προδοσίες, τες ήττες, κατάφερε να κρατηθει ζωντανη η παράδοση και η συνέχεια της Οχτωβριανης Επανάστασης και τον Μπολσεβικισμό. Ο κύκλος που άνοιξε το 1917 δεν έκλεισε. Συνεχίζεται σήμερα σε πιο ψηλο επίπεδο απο τους Μαρξιστες όλου του κόσμου. Ο Σταλινισμος μισει την ιστορία γιατί ο ίδιος δεν έχει την δικη του ανεξόρτητη ιστορία, επειδη δεν δημιουργει τους δικους του υλικους όρους παραγωγης. Δεν είναι οργανικος καρπος της ιστορίας αλλά καρκίνωμα πάνω στο σώμα της. Αφτη η αντεπαναστατικη δύναμη που σφετεριζεται τες κατακτήσεις του Οχτώβρη για να συνθηκολογήσει με τον ιμπεριαλισμο εμποδίζει την εργατικη τάξη να βγάλει τα αναγκαία μαθήματα απο την ιστορία.

Του Μάριου Παφίτη

Η σύγκρουση του Σταλινισμού με τον Μπολσεβικισμό έχει τις ριζες της στην παγκόσμια αρρένη της τάξης πάλης. Ξεκίνα απο την Ρωσία γιατί απο εκεί ξεκίνα η διαρκής επανάσταση. Αλλα δεν μπορεί να μείνει εκεί, όπως δεν μπορεί να περιοριστεί εκεί η παγκόσμια επανάσταση. Οι εκρηκτικές αντιφάσεις των παρ. σχέσεων και των παρ. δυνάμεων καθίσταν την επανάσταση παγκόσμια σε περιεχόμενο, να αρχίζει απο μια χώρα μα να μην ολοκληρώνεται παρα σε παγκόσμια κλίμακα. Η αντιδραστικη αυτοπία του σοσιαλισμου σε μια χώρα που καθοδηγει την θεωρία και πράξη του σταλινισμού στο ξεπούλημα της παγκόσμιας επανάστασης και στον εκφυλισμο του πρώτου και στην παραμόρφωση των άλλων εργατικών κρατων, καθίσα την γραφειοκρατία του κυριώτερο στήριγμα του καπιταλισμου ενάντια στην ανερχομένη δύναμη του εργ. κινήματος. **Αφο όμως εσήμανε μια εξέλιξη παράλληλη με την εξέλιξη της κρίσης του καπιταλισμου.** Γιατί ο σταλινισμος μπορεί να είναι ορκισμένος εχθρος της ιστορίας, χωρις καμια ιστορικη δικαίωση δεν μπορεί όμως νάναι έξω απο το είναι της ιστορίας.

ΤΙ ΑΛΛΑΞΕ;

— Η περίοδος του μεσοπολέμου ήταν περίοδος ήττας και υποχώρησης της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Ο Στάλιν αναθεωρα τον Μαρξ και τον Λένιν όχι με την πένα του θεωρητικού αλλά με τον τακούνι της μυστικής αστυνομίας (G.B.U.). Σήμερα είναι η περίοδος που κυριαρχείται και καθορίζεται απο την δύναμη της παγκόσμιας εργατικής τάξης, που επιβάλλει απαντες ήττες στον ιμπεριαλισμο. Τότε επικρατούσε ένα κύμα φυσικής εξόντωσης των Μαρξιστων που πάλευαν με νύχια και με δόντια ενάντια στο ρέγμα, να κρατησουν ζωντανή την πλάστια θεωρητικη παράδοση του Μπολσεβικισμού. Η διατήρηση και ανάπτυξη των θέσεων του επαναστατικού μαρξισμού πέρασε πραγματικά μέσα απο μια ακριβοπληρωμένη εμπειρία, την εμπειρία των διωγμων, των εξελεύσεων των βασανιστηριών, της εξορίας. Η σημερινη περίοδος που χαρακτηριζεται απο την άνοδο της επανάστασης, είναι η περίοδος της διεύθυνσης των μαρξιστων στα πιο καταπιεσμένα, εξθλωμένα και ταλαιπωρημένα στρώματα της εργατικής τάξης, και της μαζικής στρατολόγησης των πιο προχωρημένων στοιχείων. Ο αγώνας για την πολιτικη ανεξαρτησία και τα ιστορικα συμφέροντα της τάξης είναι στην ημερησία διάταξη.

— Ξαναυπνίζοντας στο ζήτημα της ανόδου και της πτώσης του φασισμού ξαναυπνίζουμε στην ίδια την ιστορία του κινήματος μας. Έτσι συμβάλλουμε στον θεωρητικό εξοπλισμο της τάξης και στην προετοιμασία για το μεγάλο άλμα που θα φέρει η ιστορικη παλλορία της παγκόσμιας επανάστασης.

Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Η τρίτη περίοδος της Κομιντερν ήταν αποτέλεσμα του γραφειοκρατικού κεντρισμου και της μηχανιστικής εγκατάλειψης του Ζηηνοβιφικου προσανατολισμου που εγκαθιδρύθηκε στο πέμπτο Παγκόσμιο Συνέδριο. Απο το 1928 μέχρι το 1934 παρατηρείται μια εμεικτική στροφή της Κομιντερν η οποία κάτω απο την ηγεσία του Στάλιν προέβλεπε μια επανωστιακή άνοδο. Η εντυπωσιακή εξωφάνη μεταλλάξη της Κομιντερν στράφηκε το Κ.Κ. σε μια σχετικαστικη πολιτικη εξήγηση προς όλες τις άλλες ομάδες και τάξεις στο εργατικό κίνημα με την δικαιολογία ότι αποτελούσαν την αριστερη πτέρυγα του φασισμού. Εισαχθήκε ο όρος «σοσιαλ-φασισμος»!! Υπάρχει σ' αφτη την πολιτικη φανερη υποκείμενη του φασιστικού κινήτου και λανθασμένη εκτίμηση της πολιτικής συγκυρίας (επίθεση της εργατικής τάξης).

Το Κ.Κ. Γερμανίας είτε θεωρούσε χαμένες τες εργατικές μάζες της σοσιαλιστικής δημοκρατίας είτε στην καλύτερη περίπτωση τους έστειλε ένα τηλεσίγραφο για συνεργασία στη βάση καθηροφάντας την ηγεσία των σοσιαλδημοκρατων εργατων για σοσιαλφασισμο, χωρις να διαθετεί τους κατάλληλους οργανισμους βάσης του ενιαίου μετώπου. Αλλά το ΚΚΓ δεν είχε «μαζικη γραμμή». Αντιλαμβάνονταν τον αγώνα σε επίπεδο οργανώσεων και καθόλου σαν μαζικη πάλη με βάση μια γραμμή που θα λειτουργούσε σε συνάρτηση με τες σοσιαλδημοκρατικές μάζες.

Η πρακτικη του; — Ο τηλεσίγραφισμος η απουσία μαζικών - ενωτικών οργανώσεων πάλης με κατέβησαν τες σοσιαλδημοκρατικές μάζες (με πρόγραμμα δράσης που θα τες βοηθούσε να ξεπεράσουν τες αφηπάτες τους), ο χυδαίος αντικειμενισμος που περιέμενε την οικονομικη κρίση να φέρει την εργατικη τάξη στες γραμμες του κόμματος. Προσπαθία: Αναμονη μάλλον μεχρι την επαναστατικη στιγμή της μεγάλης νύχτας!! Έλλειψη γραμμής μαζών ενω ασυμφωνών επίκειμενη επανάσταση!!

— Το 1931 η Σταλινικη Διεθνής αναγκάζει το ΚΚΓ (παρα την αντίθετη απόφαση της Κ.Ε. του) να συμμαχήσει με τες Νασι στο «κόκκινο δημοψήφισμα» ενάντια στη σοσιαλδημοκρατικη κυβέρνηση της Πρωσίας. Το 1932 το ΚΚ αριθμεί 300.000 μέλη. Διαθέτει πολιτοφυλακικη οργανωμένη στον Ροιτερ Front-Kampferbund (Σύνδεσμος Μαχητων Ερυθρού Μετώπου). Το 1929 απαγορεύεται άλλο διατηρείται σαν παράνομος μηχανισμος με 100.000 μέλη. Ακόμα, μετα την άνοδο των Ναζί στην εξουσία στες εκλογες του Μάρτη του 1933 το ΚΚΓ παίρνει 4.800.000 ψηφους.

Και όμως την 23 Φεβρουαρίου, νύχτα εμπρησμου του Ραϊχσταγ συλλαμβάνονται μέσα σε λίγες ώρες ομοιχτι 4.000 εργατοεργατίες και στελέχη του κόμματος. Αν σκεφτεί κανένας επιπλέ-

ον ότι πρόκειται για ένα κόμμα που θεωρούσε την επανάσταση επίκειμενη, θα νομίσει πως ονειρεύεται.

— Αψιμαχίες στους δρόμους, σποραδικές διαδηλώσεις, αποτυχημένες απεργίες δείχνουν ότι είναι πλέον αργα. Στες αρχες του 1932 η Κ.Ε. του κόμματος ασκει κριτικη στην οργάνωση της Βυτεμβέργης που έστρεψε τον κύριο αγώνα ενάντια στον ναζισμό και όχι εναντίον της σοσιαλδημοκρατίας. Το ίδιο έγινε με τες τοπικες οργανώσεις της Νυρεμβέργης του Αμβούργου, του Ομπερχάουζεν, και του Μπρσνουνραίν. Παρόλα αφτα η 13η ολομέλεια εγκρίνει δίχως τον παραμικρο διάταγμο αφτη την πολιτικη αφοχτονομία οχιζοφρένειας και παραλογισμού.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ-ΕΦΘΥΝΕΣ

— Η σοσιαλδημοκρατία το «ίδιμο αδελφι του φασισμού διατηρη απο το 1924 μια εργατικη πολιτοφυλακη με 160.000 μέλη την περίφημη «Reichsbanner». Επίμονα θ' αρνηθει να την χρησιμοποιήσει για να μην δώσει «φορμη» στον αντίπαλο έως ώτου την διάλυση ο Χίτλερ. Το 1932 μετα την αντισυνταγματικη διάλυση της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης της Πρωσίας απο τον Φον Πάππεν, το R.S.A. (Σοσιαλδημοκρατικο κόμμα) και η γενικη συνδικαλιστικη ομοσπονδία αρνούνται την απεργία που προτείνουν οι κομμουνιστες. Την Πρωτομαγιά του 1929 σε μια διαδήλωση που οργανώθηκε στο Βερολίνο απο το ΚΚΓ και απαγορεύθηκε απο την σοσιαλδημοκρατικη κυβέρνηση της Πρωσίας για να μη δώσει προχρήματα στους Ναζι, η πρωσικη αστυνομία σκότωσε 33 κομμουνιστες. Μετα την πτώση της απο την Κυβέρνηση θα υποστηρίξει τον Μπρύνικ ακοριώντες ξανα την απογοήτωση και την σύγχυση μέσα στην εργατικη τάξη. Αντι για Ενταίο Μετώπο με το ΚΚΓ στες τηλεφωτικές προεκδρες εκλογες ψηφίζει τον Χίντερμυρκε καταργώντας για άλλη μια φορα την πολιτικη ανεξαρτησία της τάξης. Όταν ο Χίτλερ ανεβαίνει στην εξουσία το P.S.A τον αναγνωρίζει ως καγκελάριο και αρνείται να κατέβει στην εργατικη τάξη σε γενικη απεργία παρόλες τες πιέσεις των στελεχών του κόμματος και της βόσης. Ακόμα εγκρίνει την εξωτερικη πολιτικη του Χίτλερ για επανακατάκτηση των χαμένων δικαιωμάτων του Γερμανικου λαου. Η γραφειοκρατία του P.S.A. συσκοπεί την συνείδηση της εργατικής τάξης, σκορπίζει αφηπάτες αντι να τες διαλέει, δυνάμειν με την έπιση της αστικής τάξης πάνω στο προλεταριάτο αντι να το απαλλάσσει απο αφτη την έπιση. Το 1931 επέχεται για μια φυσιολογικη κρίση στες γραμμες του P.S.A. Απογοητεύονται και άπειρα πολιτικά στελέχη της Αριστερας αποχωρουν απο το P.S.A και φτιάχνουν το SAP (Κοινωνικο Κόμμα Εργαζομένων).

Τώρα ο δρόμος είναι ανοικτος. Η εργατικη τάξη χωρις Μαρξιστικη ηγεσία αντάγία των παραδόσεων του Γερμανικου προλεταριάτου, χωρις προοπτικες χωρις πρόγραμμα δράσης οδηγείται δεμένη χειροπόδαρα στη Λαιμητόμο του φασισμού.

Οι εργάτες όλου του κόσμου θα μπου για άλλη μια φορα στο αφαγείο ενός βάρβαρου και ληστικου ιμπεριαλιστικου πολέμου.

Ο ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ ΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΝΕΕΣ ΗΤΤΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΙΣΠΑΝΙΑ

— Στο 7ο και τελευταίο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, με εντολή του Στάλιν απορρίπτονται οι αποφάσεις του Τρίτου συνεδρίου που υπογραμμίζουν το ενιαίο μέτωπο των εργατικών οργανώσεων για αντιμετώπιση της καπιταλιστικής κρίσης και άνοιγμα διεξόδων προς την εξουσία. Σ' αφτο το συνέδριο υποβείται η γραμμή του Λαϊκου Αντιφασιστικου μετώπου με την δημοκρατικη μορζουσαγία. Εδώ έγινε η μεγαλύτερη διαστρέφρη που έγινε ποτε στο Μαρξισμό. Είπαν το τελευταίο συνέδριο της Διεθνούς που σήμανε την ουσιαστικη της διάλυση πριν την τυπικη της διάλυση το 1943. Αντιπροσώπευε τον θρίαμβο της γραφειοκρατικής και Βοναπαρτικης αντίδρασης ενάντια στες δυνάμεις του αφεντικου μαρξισμού που εκπροσωπούσε ο Τρότσκι και η Αριστερη Αντιπολίτευση στη Ρωσία. Κυρίως σημάδεψε ένα οριστικο και θεμελιωκο απόσπμο απο την παράδοση του Μαρξισμού και την αποκήρυξη της ταξικής πάλης και της δικτατορίας του προλεταριάτου. Η πολιτικη της 3ης περιόδου αφο αφάλησε το γερμανικο προλεταριάτο το οδηγήσε στην μεγαλύτερη τραγωδία της ιστορίας του. Έτσι απο το 1933 η ΕΣΣΔ είναι εκτεθειμένη στην αφηζονόμενη απειλη μιας επανεξολισμένης Γερμανίας.

Όταν ο Στάλιν πείστηκε ότι ο Χίτλερ είχε επιθετικα σχέδια για την ΕΣΣΔ, στράφηκε στους ανταγωνιστικες χώρες, Βρετανία, Δ. Γαλλία.

Για χάρη της καιροσκοπικής του πολιτικής ο Σταλινισμος έβγαλε στο σφρη την Ισπανικη επανάσταση που να καθουσχάσε τα χρηματιστήρια του Λονδίνου και του Παρισιου ότι δεν υπήρχε απειλη προλεταριακής επανάστασης. Όμως το Αγγλικο και το Γαλλικο ιμπεριαλιστικο κεφάλαιο έβλεπαν ότι ο Φράνκο μπορούσε να διαχειριζεται το συμφέρο της τους καλύτερα και πιο αποτελεσματικά απο το Καρμολαετρο, το Νέγκριν, ή ακόμα και το Αβάνια. Οι δυνάμεις της κοινωνικής συντήρησης δεν είχαν πια ανάγκη απο την εξετριστικη δημιουργία των ρεφορμιστων αλλα την σκληρη αντιπρολεταριακη φασιστικη βία σε πλατεια κλίμακα.

Η πολιτικη της δόθεν «η επιβίωση» στα εσωτερικα της Ισπανίας ήταν μια φάσμα, μια καλοστημένη και οργανωμένη απότση, που απλά κλάμπε τις τάξεις της ιμπεριαλιστικής Λασιόλας. Ένν η Γερμανία και η Ιταλία επέμβαναν εναντάγία να βοηθήσουν στην εξόντωση της προλεταριακής εξέγερσης, για να δοκιμάσουν τό πολεμικο τους υλικο, τες τεχνικες τους, και να φτάσουν

στα ορυχεία της Ιβηρικής χερσονήσου, ενώ οι Αμερικανοι εφοδίαζον το Φράνκο μ' όλα τα κόμματα που είχε ανάγκη, ενώ η Γαλλία χρησιμοποιούσε τον εμφύλιο για να δοκιμάσει το εσπεροκιο της υλικο (με λόγια του Λεον Μπλουμ στες δικες του Ροιρ) και ενώ η Αγγλία πόνταρε στην οικονομικη ερήμωση της χώρας βλέποντας την σαν πρόλογο μαζικής ζήτησης πιστώσεων, τί έκαινε η Διεθνής μη της εργατικής τάξης στραμμένη ενάντια σε μια μπουρνοαζία κατακερατωμένη και με χαμένο το ρηκο. **Αντι να χτίσει πάνω σ' αφτη τη δύναμη και να προετοιμάσει την τάξη για την εξουσία, ο Τόρξ και η Σταλινικη γραφειοκρατία ξεκίνησαν ακοριμα να εκτονώσουν το κίνημα.**

Αρνήθησαν την κύρηξη γενικης απεργίας. Οι παλληκαράδες του φασιστα συνταγματάρχη Ντε λα Ροκ είχαν εξαφανιστε και δεν τολμούσαν να σηκώσουν κεφάλι μπροστα στην εντυπωσιακη δύναμη της εργατικής τάξης. Ο Τόρξ (γ.γ. του κόμματος) έβγαλε λόγους για το πως θα σταματούσε τες απεργίες!! "Ήταν φανερό ότι το Λαϊκο Μέτωπο επιβλήθηκε και το πάνω ενώ οι μάζες έκφρασαν τον θέληση τους καταλαμβάνοντας εργοστάσια, αφηφώντας τους εργοδότες και το κράτος.

ΓΑΛΛΙΑ

Το Κ.Κ. Γαλλίας στο έθνικο του συνέδριο στο Ιβρι τον Ιούνη του 1934 με εντολή του Στάλιν και Νηίμερβι Μανουίλα (γραμμάτια της Διεθνούς) ήταν έτοιμο για μια συμφωνία για το Σοσιαλιστικο Κόμμα. Τον Οχτώβρη ο Τόρξ κάνει την ίδια πρόταση στους Ριζοσπάστες. Μέσα σε λιγότερο απο ένα χρόνο οι σταλινικοι σταματούν τες καταγγέλλεις προς τους σοσιαλιστες σαν τους κύριους εχθρους και αρχίζουν να ερωτοτροπούν με το Ριζοσπαστικο φράγκα αποστάτη ο οποίος δημιούργησε το φασιστικο Parti Populaire Francais). Μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης έμυχε για ένα σωτήρα και πρόσβλεπε σε μια συμφωνία με τες φασιστικες χώρες σαν μια εγγύηση στην επανάσταση. **Επομένως το 1938 ο κίνδυνος του φασισμού ήταν πολυ μεγαλύτερος απο το 1936 όταν πραγματοποιήσαν το Λαϊκο Αντιφασιστικο μέτωπο.** Στη συνέχεια ο Στάλιν «αποφάσισε» ότι οι κομμουνιστες έπρεπε να θυσιαστούν. Τον Αύγουστο του 1939 έβλεπε σαν βόμβα στα κεφάλια τους το σύμφωνο μη επίθεσως με τον Χίτλερ. Το κόμμα έπεσε σε αναβροσση. Τότε μέσα σε λίγες μέρες οι σεβαστοι τους φίλοι και σύμμαχοι κήρυξαν το κόμμα παράνομο. Το ότι μετα τάχθηκαν επερ των πολεμικων πιστώσεων δεν τους έσωσε. Οι σταλινικοι είχαν προετοιμάσει για παράνομη δουλειά. Η επιστροφή τους στερήσε απο τα πιο δραστηρία μέλη και επικράτησε πλήρης σύγχυση. Η πάλη ενάντια στο μιλιταρισμο εγκαταλείφθηκε. Τιποτα δεν ξανακοιλήθηκε για την αφοδίωθηκε της Αλαστίας-Λωραινής. Αντιμετώπιζαν την αποικιακη επανάσταση με περιφρόνηση. Ο δρόμος για την ανακωχή του 1940 ήταν στρωμένος, ενώ πλησίαζε η εγκατάσταση στην εξουσία του σ' χη Φιλίπ Πτεταν, με τους ψήφους των Βουλευτων του Λαϊκού Μετώπου του 1936!!

— Με την νίκη του Λαϊκου Μετώπου, ξεσπουν, μαζικες απεργίες με προχωρημένα αιτήματα (που δεν υπήρχαν καθόλου στο πρόγραμμα) σε μια ισχυρη επίδειξη δύναμης της εργατικής τάξης. «Ενν πιστόλι στραμμένο στην κυβέρνηση μου» τες ανάμωσ ο Λεον Μπλουμ. Με δοσμένη την παράλυση του κράτους το πανικο των εργοδωτων και όλου του συγκροτημάτος της άρχουσας τάξης η κατάσταση ήταν απο την φύση της επαναστατικη. Απο το Μάρτιο του Ιούνη τα 2 εκατομμύρια απεργιο έχουν σημαντικη υποστή-

Οι συμφωνίες της Γιάλτας. Η ολοκλήρωση των προδοσιων του Σταλινισμού. Η συμφωνία που ξεπούλησε την ολοκλήρωση της Επανάστασης στην Ευρώπη, και ιδιαιτερα την Ελληνικη, αφηνοντας την εργατικη τάξη έρμαιο στην καπιταλιστικη εκμετάλλευση.

Είναι η ίδια αφτη πολιτικη - της συνεργασίας των τάξεων, των Λαϊκών Μετώπων, της μετάθεσης του Σοσιαλισμου στο ακαθόριστο μέλλον - που ακολουθούν ακομα και σήμερα οι ηγσείες των Σταλινικων κομμάτων.

ριση απο όλα τα τμήματα του πληθυσμου. Πολλοι καταστηματάρχες και μικρέμποροι κάνουν πιστώσεις στους απεργους. Μεσοαστοι δίνουν βοήθεια και οικονομικη υποστήριξη. Ακόμα και οι αγρότες δεν σχημάτισαν εχθρικο μπλοκ.

— Η σταθερη υποστήριξη, για τες απεργίες στα εργοστάσια και η συμπάθεια που έδειξαν πλατεια τμήματα της αγροπιας και της μεσαςίας τάξης είναι ένας σημαντικος δέχτης του επαναστατικού χαρακτήρα της κατάστασης. Εδώ έχουμε την οργανωμένη δύναμη της εργατικής τάξης στραμμένη ενάντια σε μια μπουρνοαζία κατακερατωμένη και με χαμένο το ρηκο. **Αντι να χτίσει πάνω σ' αφτη τη δύναμη και να προετοιμάσει την τάξη για την εξουσία, ο Τόρξ και η Σταλινικη γραφειοκρατία ξεκίνησαν ακοριμα να εκτονώσουν το κίνημα.**

Αρνήθησαν την κύρηξη γενικης απεργίας. Οι παλληκαράδες του φασιστα συνταγματάρχη Ντε λα Ροκ είχαν εξαφανιστε και δεν τολμούσαν να σηκώσουν κεφάλι μπροστα στην εντυπωσιακη δύναμη της εργατικής τάξης. Ο Τόρξ (γ.γ. του κόμματος) έβγαλε λόγους για το πως θα σταματούσε τες απεργίες!! "Ήταν φανερό ότι το Λαϊκο Μέτωπο επιβλήθηκε και το πάνω ενώ οι μάζες έκφρασαν τον θέληση τους καταλαμβάνοντας εργοστάσια, αφηφώντας τους εργοδότες και το κράτος.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

"Ήδη απο το Μάρτη του 1937 ο Λ. Μπλουμ κηρύσσει άποψη στες ανύπαρχτες μεταρρυθμίσεις του. Οι αφηξεις που δόθηκαν το καλοκαιρι του 1936 απορροφήθηκαν γρήγορα απο τον πληθωρισμο. Αμέσως άρχισε επίθεση ενάντια στην 40ωρη βδομάδα δουλειας απο τους Ριζοσπάστες συμμάχους των σταλινικών και απο το 1938-39 ανέβηκαν οι εργάσιμες ώρες έτσι ώστε στες πολεμικες βιομηχανίες εφορμήθηκε βδομάδα 60 ωρων. Η μείωση της ανεργίας δεν έγινε ποτε. Ο υποσχεσις για κατάργηση της μυστικής διπλωματίας εκδημοκρατισμο του τύπου, του ροδιωφώνου, των ενάπλων δυνάμεων δεν εφαρμόστηκε ποτε. Τον Σεπτέμβρη του 1938 οι Ριζοσπάστες υπογράφουν την Συμφωνία του Μονάχου. Οι Αγγλογάλλιοι στο Μόναχο παραδώνουν την Τσεχοσλοβακία και κατόπιν την Πολωνία στο Χίτλερ, προσπαθώντας να στρέψουν την ναζιστικη απειλη προς την Ανατολή. Ο Τσάμπαρλεν έλεγε ότι η Τσεχοσλοβακία δεν δέξεται ένα κεφάλι βρετανου στρατιώτη. Το πόσα βρετανικα κεφάλια θα έπιφαν αγρότερα δεν μετρούσε για τον αντικομμουνιστικο του Τσάμπερλεν. Το Δεκέμβρη του 1938 ο γάλλος ριζοσπάστης υπουργος Εξωτερικων υπογράφει σύμφωνα μη επίθεσως με την Γερμανία.

Αφτη ήταν η αμοιβαία βοήθεια που υπόγραψε ο Πιερ Λαβαλ το 1935 στη Μόσχα.

Στηρίζοντας το γαλλικο ιμπεριαλισμο όχι μόνο δεν αποτρέπονταν αλλα άνοιγε ο δρόμος προς τον Πόλεμο.

— Μετα το σπασμο του απεριγκου κινήματος του Ιούνη, οι φασιστες άρχισαν να βγαίνουν απο τες τρύπες τους. Ποταμοι απο φράγκα άρχισαν να ρέουν στο Ντε λα ροκ και στο Ντοριο (πρώην σταλινικο αποστάτη ο οποίος δημιούργησε το φασιστικο Parti Populaire Francais). Μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης έμυχε για ένα σωτήρα και πρόσβλεπε σε μια συμφωνία με τες φασιστικες χώρες σαν μια εγγύηση στην επανάσταση. **Επομένως το 1938 ο κίνδυνος του φασισμού ήταν πολυ μεγαλύτερος απο το 1936 όταν πραγματοποιήσαν το Λαϊκο Αντιφασιστικο μέτωπο.** Στη συνέχεια ο Στάλιν «αποφάσισε» ότι οι κομμουνιστες έπρεπε να θυσιαστούν. Τον Αύγουστο του 1939 έβλεπε σαν βόμβα στα κεφάλια τους το σύμφωνο μη επίθεσως με τον Χίτλερ. Το κόμμα έπεσε σε αναβροσση. Τότε μέσα σε λίγες μέρες οι σεβαστοι τους φίλοι και σύμμαχοι κήρυξαν το κόμμα παράνομο. Το ότι μετα τάχθηκαν επερ των πολεμικων πιστώσεων δεν τους έσωσε. Οι σταλινικοι είχαν προετοιμάσει για παράνομη δουλειά. Η επιστροφή τους στερήσε απο τα πιο δραστηρία μέλη και επικράτησε πλήρης σύγχυση. Η πάλη ενάντια στο μιλιταρισμο εγκαταλείφθηκε. Τιποτα δεν ξανακοιλήθηκε για την αφοδίωθηκε της Αλαστίας-Λωραινής. Αντιμετώπιζαν την αποικιακη επανάσταση με περιφρόνηση. Ο δρόμος για την ανακωχή του 1940 ήταν στρωμένος, ενώ πλησίαζε η εγκατάσταση στην εξουσία του σ' χη Φιλίπ Πτεταν, με τους ψήφους των Βουλευτων του Λαϊκού Μετώπου του 1936!!

Οι συμφωνίες της Γιάλτας. Η ολοκλήρωση των προδοσιων του Σταλινισμού. Η συμφωνία που ξεπούλησε την ολοκλήρωση της Επανάστασης στην Ευρώπη, και ιδιαιτερα την Ελληνικη, αφηνοντας την εργατικη τάξη έρμαιο στην καπιταλιστικη εκμετάλλευση.

Είναι η ίδια αφτη πολιτικη - της συνεργασίας των τάξεων, των Λαϊκών Μετώπων, της μετάθεσης του Σοσιαλισμου στο ακαθόριστο μέλλον - που ακολουθούν ακομα και σήμερα οι ηγσείες των Σταλινικων κομμάτων.

ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

— Τον Αύγουστο του 1936 άρχισε η τερσάτια απότη των δικων της Μόσχας. Τον Ιούνη του 1937 ξεκινουν μαζικες εκκοθωσεις στο κόκκινο στρατο. Ο στρατάρχη Τυχατσέφσκι και ο Γκαμάρνικ είναι οι πρώτοι που κατηγορούνται σαν «τροτσκιστες», «εχθροι του λαου» και εκτελούνται. Μέσα στους επόμενους 15 μήνες εξοντώθηκε όλο το επιτελείο του Κόκκινου στρατου που στρατολογήθηκε κυρίως στα χρόνια του εμφυλιου πολέμου (1918-20) και εκπαιδεύθηκε στα επόμενα 15 χρόνια. Όπως αποκαλύφθηκε στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ απο το 1937 ως το 1939 εξοντώθηκε όλη η αφρόκρεμα του Κόκκινου Γενικου Επιτελείου. Σ' αφτη την περίοδο ο Κόκκινος Στρατος έχασε τους 3 απο τους 5 στρατάρχες του, όλους δηλαδή και τους 11 Αντιπροσώπους κομμισαρίους της άμυνας 75 απο τα 80 μέλη των στρατιωτικων σοβιет, όλους τους περιφερειακους στρατιωτικους διοικητες, επίσης εκτελέστηκαν οι αρχηγοι των Επιτελείω Ναφτικου & Αεροπορίας και όλοι οι διοικητες του στόλου, καθώς και το 80% του στρατιωτικου επιτελείου της Άνω Ανατολής (όλα τα στοιχεια δημοσιεύθηκαν μετα το θάνατο του Στάλιν, στο 20ο συνέδριο). Σ' όλη τη ΕΣΣΔ πλώθηκε ένα τεράστιο κύμα τρομοκρατίας που κάλυμπε τα πάντα απο το 1935 ως το 1938 συλλήφθηκαν και εκτελέστηκαν 600.000.

Έτσι ενίσχυε την άμυνα της ΕΣΣΔ ο Στάλιν στα χρόνια που προηγήθηκαν της εισβολής Χίτλερ.

Το γενικό επιτελείο διαφανούσε με την φιλοχίτηρικη πολιτικη του Στάλιν και θεωρούσε τον φασισμό τον κύριο εχθρο της ΕΣΣΔ. Η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Η σταλινικη γραφειοκρατία θα λογοδοτήσει κάποτε απέναντι στην Ιστορία και το Παγκόσμιο προλεταριάτο για το ότι η Σ. Ένωση βρέθηκε απροετοίμαστη και αποδιοργανωμένη τον Ιούλη του 1941 όταν άρχισε η εκπήριξη Barbarossa. Η βίαια καλλεχτισμοποίηση, η τρομοκρατία, οι εκκοθωσεις, έδωσαν φοβερα χτυπηματα στην οικονομία και το κόκκινο στρατο. Και ενώ η Πρόβδα δημοσιεύσε σε τριπλήτλο τους λόγους που εκφυλίσαν ο Χίτλερ, ενώ ο σοβιετικος τύπος σταμάτησε κάθε κριτικη στο ναζισμο, ενώ ο Στάλιν αντάλλασε αβροφάσεις και συγκαρητήρια με τον Χίτλερ, ενώ η Σ. Ένωση παραχωρούσε στήρι, πετρέλαιο και πρώτες ύλες στη Γερμανία, οι Ναζι συγκέντρωσαν κολλοσιαίες στρατιωτικες δυνάμεις στα ανατολικα σύνορα.

— Στο σύμφωνο μη επίθεσως εκκλήθηκαν φανερα ο αντιπρολεταριακος εθνικισμος του Σταλινισμού. Συμπεριλαμβανει πρόνοιες για προαρητήσεις των χωρων της Βαλτικης και της Φινλανδίας σε συμφωνία με τον Χίτλερ. Καταπατώντας κάθε αρχη προλεταριακου εθνετισμου κηρύττει τον πόλεμο στη Φινλανδία. Ο κόκκινος στρατος φοβερα αποδυναμωμένος μόνο ύστερα απο 102ήμενες μάχες καταφέρνει να νικήσει τον Φινλανδικο στρατό (12 Μαρτίου 1940).

— Ο Χίτλερ μετά την ήττα της Γαλλίας προετοιμάζεται πυρετωδώς για την εισβολη στην ΕΣΣΔ. Και όμως στες 14 Ιουνίου 41 το Τσασ διαφεύγει «φήλες» για ψυχρότητα στες γερανοσοβιετικες σχέσεις. Στες 22 Ιουνίου 1941 τα ναζιστικα στρατεύματα επιβήναι σ' όλο το μήκος του μετώπου. Ο σοβιετικος στρατος δεν ήταν σε επιφυλακη και για αρκετες ώρες ο Στάλιν ατάραχος νόμιζε ότι πρόκειται για συνοριακες αμυχιές. Σ' αφτες τες «αμυχιές» οι Ναζι είχαν καταστρέψει τα περισσότερα σοβιετικα αεροπλάνα πριν απογειωθούν ενώ οι γερανοικες τεθωρακισμένες μεραρχίες είχαν προχωρήσει 250 χιλ. μέχρη τον Δεκέμβρη οι Ναζι καταλαμβάνουν τες δημοκρατίας της Βαλτικης, μέρος της Ουκρανίας, το Χάρκοβο, την Ούδσοα και φτάνουν έξω απο το Στάλιν 25χιλ. απο την Μόσχα. Ο Στάλιν πρόέρους της κριτικής επιτροπής για την άμυνα παθαίνει νευρικο κλονισμό. Πιο ύστερα θα πάρει τον τίτλο του «στρατάρχη» και θα καθοδηγήσει τον «Μεγάλο Πατριωτικο πόλεμο». Στρατηγος όλος ο ανεργάτης του Βλάσσο Αποσταχτων απο τον Κόκκινο Στρατο και γίνονται όργνα των Ναζι. Συνεχίζεται η κατάληψη του Κόκκασου και πλησιάζουν στο Στάλινκραντ.

— Στο Κόκκινο Στρατο ξαναεμφανίζονται οι επιωμίδες, τα παράσημα καθώς και τα προνόμια των αξ/κων που υπήρχαν στη Τσαρικη εποχή. Δημιουργήθηκαν σχολες ελεμπών και πήραν το όνομα του Σουβόροφ Τσαρικο στρατιωτου που πολέμησε ενάντια στη Γαλλικη Επανάσταση. Τημήθηκαν ονό-

ματα «πρώων» και «δοξασιμένων προγόνων» όπως του Ιβαν του Τρομερου και του Αλεξάνδρου Νέφσκι. Ακόμα όταν τέλειωσε ο πόλεμος με την παράδοση της Ιαπωνίας, ο Στάλιν δήλωσε ότι η Ρωσία «ξέπληνε την ντροπή» για την ήττα της απο την Ιαπωνία το 1904!! Το 1943 ο όμιος της Διεθνούς αντικαθίσταται με ένα νέο εθνικιστικο όμινο της «Μεγάλης Ρωσίας». Ο εθνικισμος οργιάζει παντου. Μία για «Πανσλαβισμο» ενάντια τους «Γερμανους». Σ' αφτη την περίοδο καταργούνται οι πολιτικες επιτροπες ελέγχου που υπήρχαν στο Κόκκινο στρατο απο την εποχή της Οχτωβριανης επανάστασης.

— Απο το 1941 ως το 1945 η ΕΣΣΔ είχε κατα τες μετρίωτες εκτιμήσεις 23 εκ. νεκρους. Ο αριθμος των θυμάτων μόνο της πολιορκίας του Λένινκραντ είναι μεγαλύτερος απο το σύνολο των απιλευτων της Αγγλίας-Γαλλίας-Αμερικής σ' όλη την διάρκεια του πόλεμου. Καταστράφηκαν 1800 πόλεις και 70.000 χωρια. Πεδιάδες ρημάχθηκαν απο τες μάχες, καταστράφηκαν εργοστάσια και συγκοινωνιακα δίκτυα. Πάνω σε εκατοντάδες χιλιόμετρα σοβιετικου εδάφους βασίλευε η ερήμωση και το πένθος.

— Μετα τον χειμώνα του 1942 αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για την Βέρμαχτ. Μπορούμε όμως να διερωτηθούμε, που βρίσκεται η αιτία του ηρωισμού και της αφοθωσίας του Σοβιετικου λαου. Πολλοι θα μας πουν αμέσως: «ο πατριωτισμος, ο εθνικισμος». Εμεις λέμε ότι οι Σοβιετικες μάζες υπεράσισαν τον σοσιαλισμο. Τον παραμορφωμένο τον εκφυλισμένο έστω σοσιαλισμο, με την τρομοκρατία την λογοκρισία, την φίμωση του προλεταριάτου. Απο τα ιστορικα παραδείγματα που ξέρουμε οποιοδήποτε άλλο καθεστως που θα είχε περάσει τέτοιες δοκιμασίες θα είχε εκμηδενιστε. Αφο δεν συνέβηκε με το σοβιετικο καθεστως ακρίβως γιατί τα θεμέλια του ήταν σοσιαλιστικα, αντικαπιταλιστικα, και αφο ανεξάρτητα απο την γραφειοκρατικη μορφη που πήρε και την πολιτικη που ασκούσε το κράτος, και οι σταλινικοι καθοληγητες. Οι μάζες υπεράσισαν την εθνικη ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και τον Κεντρικο σχεδιασμο. Υπεράσισαν τες πιο σημαντικες κατακτήσεις της Οχτωβριανης επανάστασης ενάντια στον εθνικισμο και τον τυχοδιωχτισμο της σταλινικής γραφειοκρατίας.

ΛΙΒΑΝΟΣ: Μόνο η ταξική πολιτική μπορεί να σταματήσει τις σφαγές

Ο Λίβανος είναι μια μικρογραφία των αντιθέσεων και προβλημάτων που υπάρχουν σήμερα στον πλανήτη μας. Οι εθνικές και ταξικές συγκρούσεις που αγκαλιάζουν τη γη σ' όλη της την έκταση δε λύνονται μέσα στο καπιταλιστικό εκμεταλλεφτικό σύστημα.

Ο Λιβανικός λαός και οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες πληρώνουν ακόμα φόρο αίματος στον πόλεμο (που δεν έχει τέλος) για τη λύση των αντιθέσεων και συγκρούσεων πάνω στη βάση του καπιταλισμού.

Υποχωρώντας, οι ιμπεριαλιστές μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο άφησαν τον αραβικό κόσμο διαμελισμένο στη βάση φτιαχτών συνόρων. Πέρα τη κοινή γλώσσα, ιστορία, πολιτισμό, θρησκεία κ.τ.λ. είναι ένα διαιρεμένο έθνος, σε «εθνικά» αστικό φεουδαρχικά κράτη με καπιταλιστικές οικονομίες, και άλλα βοναπαρτιστικά «προοδευτικά» όπως η Συρία, Λιβύη κ.τ.λ. Οι προσπάθειες που έχουν γίνει ως τώρα για ενοποίηση έχουν αποτύχει γιατί έγιναν απ τα πάνω, και επειδή σε επίπεδο καθεστώτων δεν λειτουργεί μια και τα καθεστώτα έχουν αντίθετα συμφέροντα. Απο κοντα φυσικά βρίσκεται και το προτεχτοράτο των Βορειο - Αμερικανών Ιμπεριαλιστών το Ισραήλ που βρίσκεται σε συνεχή σύγκρουση με τους Άραβες. Αρχή της σύγκρουσης ήταν η προσπάθεια για ξεριζώμα των αράβων αγροτών απ' τη Παλαιστίνη. Η αποτυχία των Αραβικών καθεστώτων να νικήσουν τους Σιωνιστές στους διάφορους πολέμους και ν' αποτρέψουν την ίδρυση και επέκταση του Σιωνιστικού κράτους, έφερε ένα βήμα πιο κοντα την επανάσταση. Μια σειρά απο χώρες πέρασαν απο επαναστάσεις (Αίγυπτος, Συρία, Ιρακ κ.α.). Οι Παλαιστίνιοι αποδιωγμένοι δεν απορροφήθηκαν απο τους τοπικούς αραβικούς πληθυσμούς, απ' τη μια γιατί το επίβαλε η φτώχεια και η χαμηλή οικονομική ανάπτυξη κι απ' την άλλη επειδή η εγκατάσταση των προσφύγων σε συνοικισμούς και στρατόπεδα βλεβε τα καθεστώτα στη προσπάθεια τους ν' αποπροσανατολίσουν τις μάζες τους απ' τα δικα τους καφτα προβλήματα, την χμετάλληψη της καταπίεση και τη φτώχεια. Έτσι η έσχατη μιζέρια που επιβλήθηκε στους Παλαιστίνιους τόσο απ' τους Σιωνιστές όσο και απ' τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα αντικατάστησε για ένα μεγάλο διάστημα τις τοπικές συνθήκες. Τη στιγμή που γινόταν απο 1 εκατομμύριο Αραβοεβραίοι διώχτηκαν απ' τη γη τους και στάλτηκαν δώρο στο Σιωνιστικό κράτος.

Μέσ' απ' αυτές τις συνθήκες οι Παλαιστίνιοι ριζοσπάτικοποιήθηκαν και οργανώθηκαν στη ΟΑΠ που έγινε έτσι η έκφραση της Παλαιστνιακής Επανάστασης. Όμως οι δεσμοί της ηγεσίας της ΟΑΠ με τα αστικοφεουδαρχικά αραβικά καθεστώτα εξαφάνιζαν κάθε προοπτική για σοσιαλιστική Επανάσταση. Η ταχτική του ανταρτισμού και της ατομικής τρομοκρατίας απομόνωναν τα παλαιστινιακό κίνημα απ' τις εβραϊκές

μάζες στο Ισραήλ, που φοβούμενες τ' αποτελέσματα της τρομοκρατίας στρέφονται μαζικά στο Σιωνιστικό κράτος που κερδίζει έτσι δύναμη και χτυπούσε ακόμα πιο ανελέητα τους Παλαιστίνιους τόσο έξω όσο και μέσα στο Ισραήλ (κατεχόμενες περιοχές) Απ' την άλλη οι δεσμοί με τη Συριακή γραφειοκρατία οδηγούσαν πάντα σε αδιέξοδο.

Οι Παλαιστίνιοι έχουν χτυπηθεί και σφαχτεί το ίδιο ανελέητα τόσο απ' το Σιωνιστικό κράτος όσο και απ' τα αραβικά καθεστώτα. (Ιορδανία 70, Λίβανος 76 στον εμφύλιο και τ.λ.).

Οι συνέπειες αφτης της πολιτικής που ούτε ιδεολογία ούτε προοπτικές μαρξιστικές είχε ήταν τρομαχτικές. Μια σειρά απο ήττες και σφαγές αποδυνάμωσαν τους Παλαιστίνιους. (Η ΟΑΠ σπαράσσεται απο βίαιες διασπάσεις σήμερα). Ο Λίβανος έγινε κέντρο διερχομένων. Μια η Συρία μια ο Ισραήλ.

Ο εμφύλιος στο Λίβανο το 76 είχε έντονο ταξικό χαρακτήρα Μάχονταν δεξιοί ενάντια σε αριστερούς. Η ηγεσία της ΟΑΠ παρα τις προσπάθειες που έκανε για να μείνει έξω απ' τον εμφύλιο δε το κατόρθωσε (δήλωση ηγετικού στελέχους της ΟΑΠ στην εφημερίδα Μοντ στις 17 Νοεμβρη του 82) γιατί έτσι η αλιώς η Παλιστινιακή Επανάσταση έδρασε σα καταλύτης οδη-

γώντας σταριστερα τις Λιβανικές εργατικές κι αγροτικές μάζες. Η έλλειψη όμως μιας μαρξιστικής ηγεσίας στο αριστερο μέτωπο τόσο στους λιβανένους όσο και στους παλαιστίνιους και μια ξεκάθαρη σοσιαλιστική προοπτική, κούρασε το κίνημα. Τη λύση υπερ των αστών έδωσε η Συρία με την επέμβαση της το 76. Θα περιμένε όμως κανείς ότι τα πράματα θα σταματούσαν ως εδώ. Οι βαθείες αντιθέσεις όμως οδηγούσαν στη

συνέχιση του εμφυλίου, στην εισβολή του Ισραήλ το 82, στη καταστροφή της στρατιωτικής δύναμης των παλαιστίνιων, στην αποχώρηση των Σιωνιστών, στην αμεση ιμπεριαλιστική επέμβαση και τη μερική της ήττα, στην επάνοδο της Συρίας στο Λίβανο που σταθεροποίησε την θέση της. Ο εμφύλιος συνεχίζεται με χαρακτήρα αλλοιωμένο («φυλετικός» «θρησκευτικός»). Η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας και προοπτικής έσπρωξαν το πιο μεγάλο κομμάτι του αριστερου μετώπου στην αγκαλία των Σιητών που πρόβαλαν μετα την ιρανική επανάσταση σαν η μόνη επαναστατική δύναμη με προοπτικές φυσικά όχι σοσιαλιστικές.

Έτσι το τι γίνεται σήμερα στο Λίβανο είναι ένας εμφύλιος που έχει σα στόχο το κομματιασμα της χώρας και τη δημιουργία κρατιδίων με βάση το φυλετικό και θρησκευτικό χαρακτήρα. Σ' αφο το παιχνίδι δεν έχουν θέση οι Παλαιστίνιοι που συνδέθηκαν καλά ή κακα, με τις σφαγές που ξαπόλυσαν οι Σιωνιστές πάνω στο Σιητικό πληθυσμο του Λιβάνου. Η ηγεσία των Σιητών τόκανε καθαρο πως δεν πρόκειται να επιτρέψει ποτέ ξανα να γίνει ο Νότιος Λίβανος ορμητήριο των παλαιστίνιων καταδρομέων. Έτσι για μια φορα ακόμα οι παλαιστίνιοι σφάχτηκαν απ' τους προχθεσινους συμμάχους τους. Οι άγριες

προσπάθεια της Συρίας για ειρήνευση δεν αποδίδει. Αντίθετα αποσταθεροποιά την παρουσία της στο Λίβανο.

Η προσπάθεια της χρεοκοπημένης παλαιστνιακής ηγεσίας για ειρήνη σε συνεργασία με το Χουσεϊν της Ιορδανίας μέσα απο τη διαδικασία ενός νέου Καμπ-Ντεβιτ θ' αποτύχουν.

Η μόνη λύση βρίσκεται μέσα στη μαρξιστική προοπτική. Χρειάζεται μια μαρξιστική ηγεσία για να βάλη τα πράματα στη θέση τους. Αφο θα σημαίνει μια πολιτική στη βάση της τάξης που θ' απομόνωνε τις χωριστικές και διαμελιστικές τάσεις, τις θρησκευτικές και φιλετικές διαφορές, αφού θα ένωσε τους Λιβανένους και παλαιστίνιους πάνω στη βάση των κοινων ταξικών συμφερότων. Η ταξική πολιτική και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα ήταν ο μοχλος που θα ζετινάζε το Λιβανικό καπιταλισμο και τα παρεπομένα τους. Ενω στη βάση του καπιταλισμου το εργατικό κίνημα βρίσκεται φυλακισμένο μέσα σε σύνορα εθνικιστικά, φυλετικά, θρησκευτικά, η ταξική πολιτική λειτουργεί ενωτικά. Πάνω στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος θα κερδίζονταν στα σίγουρα και οι ισραηλιτικές εργατικές μάζες. Τα πάντα έχουν δοκιμαστεί κι αποτύχει. Το μόνο που έμεινε έξω είναι η σοσιαλιστική προοπτική που πέρα από φυλετι-

Μετα την τραγωδία στο Χέϋζελ

Η ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΜΕ

Μετα την τραγωδία στο Χέϋζελ Η φοβερή τραγωδία στο Χέϋζελ των Βρυξελλων που στοίχισε τη ζωή σε 40 άτομα και τον τραυματισμο 350 άλλων γέμισε κάθε εργαζόμενο με αγανάκτηση κι αποτροπιασμο.

Η αντικοινωνική βία των «χούλιγκανς» του ποδοσφαίρου δεν έχει τίποτα να κάνει με τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος και ζημιώνει το πιο αγαπητο σπορ της εργατικής τάξης.

Η ηθικολογία όμως δεν αποτελεί απάντηση στην κοινωνική βία ούτε μπορεί να εξαλείψει την κοινωνική βία στα γήπεδα. Εξ άλλου η κοινωνική βία δεν είναι μόνο «προνόμιο» του ποδοσφαίρου. Είναι η τραγική εικόνα των μεγαλουπόλεων του καπιταλισμου που επαναλαμβάνεται κάθε βράδυ έξω απο τις μυρμαρίες, στους δρόμους των φτωχογειτονιών και των παραλιακών πόλεων της Δύσης.

Το μεθύσι, τα ναρκωτικά, η βία, οι βάρβαρες κοινωνικές σχέσεις είναι το αποτέλεσμα ενός απάνθρωπου κοινωνικού συστήματος - του καπιταλισμου - βασισμένου στον ανταγωνισμό, τη σύγκρουση, τον ατομικισμό. Δεν είναι τυχαίο που η βία και το εγκλημα χειροτερεύουν όσο χειροτερεύει η οικονομική κρίση του καπιταλισμου.

Η νεολαία, χωρίς δουλειά, χωρίς μέλλον και σκοπο στη ζωή, στοιβαγμένη στα σλαμς της εξαθλίωσης ατομικοποιείται, χάνει την ταξική της συνείδηση και γίνεται έρμαιο του ποτου και της βίας.

Υπάρχει βέβαια κι ένα άλλο στοιχείο στα τραγικά γεγονότα του Χέϋζελ που δεν έχει γίνει πλατεία γνωστό.

Οπαδοί του φασιστικού Βρετανικού Εθνικού Κόμματος όπως και της Ιταλικής φασιστικής συμμορίας Νέα τάξη (Ορντινε Νουέβο) προέβαιναν σε οργανωμένη προβοκάτσια πριν να ξεσπάσουν τα γεγονότα. Οι φασιστικές αυτές ομάδες, στερωμένες κάθε δυνατότητας να ανεβούν στην εξουσία ειρηνικά είτε με δημοκρατικά μέσα, προκαλούν τη βία και το κοινωνικό «χάος» για να πλήξουν τη δημοκρατία και να επιβάλουν καταπιεστικούς νόμους και μέτρα ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Θα ήταν βέβαια υπερβολή και λάθος να ξοφληθεί κανένας με τα αίτια του προβλήματος της κοινωνικής βίας φορτώνοντας τα εξ ολοκλήρου στις φασιστικές ομάδες.

Μεγάλο μέρος της βίας αυτής προέρχεται απο λουμπεν προλετάριους και νέους που έχουν χάσει κάθε προσανατολισμο στη ζωή.

Η λύση στο πρόβλημα λοιπον βρίσκεται στην οργάνωση της νεολαίας και στον αγώνα της για μια καλύτερη ζωή - εκπαίδευση, υγεία, στέγαση, δουλειά και πολιτισμένες συνθήκες ζωής. Το συναίσθημα ευθύνης, σκοπου και κατεθυσνης στη ζωή δεν μπορεί να το δώσει στη νεολαία καμμία πολιτική τάση που πιστεύει είτε στη συντήρηση του συστήματος είτε στη διάρθρωση της βιτρίνας του καπιταλισμου.

Η Θάτσερ και οι όμοιοι της σ' όλο τον κόσμο πιάστηκαν απο τα γεγονότα του Χέϋζελ για να τονίσουν για μια ακόμα φορα την αποφασιστικότητα τους να πάρουν μέτρα καταπίεσης των Χούλιγκανς που θα χρησιμοποιηθούν αργότερα και ενάντια στο εργατικό κίνημα. Δεν μιλούμε βέβαια για την απαγόρευση της πόλησης και κατοχής οιοπνευματώδων στα γήπεδα, μέτρο με το οποίο λίγοι θα διαφωνούσαν και που δεν θα σταματούσε την πλειοψηφία των φιλάθλων εργατών να συνεχίσει να απολαμβάνει το ποδόσφαιρο όπως πάντα.

Μιλούμε για μέτρα όπως τους περιορισμούς σ' όλες τις ανοιχτές συγκεντρώσεις (που θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στις πικετοφορίες και τις πολιτικές διαδηλώσεις) την εισαγωγή βίντεο για να παρακολουθούνται οι φιλάθλοι (που θα χρησιμοποιηθεί και στις εργατικές κινητοποιήσεις) κ.ά.

Όλα αυτά τα μέτρα όπως και ο αποκλεισμος των Αγγλικών ομάδων απο τα ευρωπαϊκά γήπεδα δεν είναι τίποτε άλλο απο παράλογες τιμωρίες ενάντια στην εργατική τάξη που αποτελεί τη συντριπτική μάζα των φιλάθλων - για εγκλήματα που έπρεπε να πληρώσουν οι πραγματικοί αίτιοι που είναι οι ίδιοι οι καπιταλιστές που θα τα εφαρμόζουν.

Ο ποδοσφαιρικός Χουλιγκανισμος είναι εχθρος κάθε φιλάθλου εργατή, σοσιαλιστή και δεν χρειάζονται Θάτσερικά μέτρα για να προστατευτούμε απο αυτόν.

Στο τέλος - τέλος η μόνη ριζική προστασία είναι η εξαφάνιση της κάθε Θάτσερ και του συστήματος της ζούγκλας που έχουν επιβάλει στην ανθρώπινη κοινωνία.

Γ. Ζαβρος

μάχες για την κατάληψη και ισοπέδωση των τριων καταβλισμων στη Βυρητο έγιναν γι' αφο.

Όμως καμια λύση δε φαίνεται στον ορίζοντα. Όσες εκκευρίες κιαν έχουν συμφωνηθεί, όσες συνομιλίες για καθορισμο περιοχων, για σταμάτημα του πολέμου και για λύση του ζητήματος έγιναν δε καρποφόρησαν. Οι όροι ειρήνεψης που επέβαλε το Ισραήλ με την εισβολή του καταρρέψαν. Η

κους και θρησκευτικούς διαχωρισμούς ενώνει τη πιο μεγάλη μάζα πάνω στα ταξικά της συμφέροντα απομονώνοντας έτσι τους ντόπιους αστους που ερχοκα πια οδηγούνται στην ήττα., Η σοσιαλιστική ομοσπονδία εργατικών κρατων Μέσης Ανατολής όπως αφτη της Ρώσας του 17 είναι η μόνη που θα ενώσει τους σημερινους αντιμαχόμενους.

Μέσ' απ' αυτές τις συνθήκες οι Παλαιστίνιοι ριζοσπάτικοποιήθηκαν και οργανώθηκαν στη ΟΑΠ που έγινε έτσι η έκφραση της Παλαιστνιακής Επανάστασης. Όμως οι δεσμοί της ηγεσίας της ΟΑΠ με τα αστικοφεουδαρχικά αραβικά καθεστώτα εξαφάνιζαν κάθε προοπτική για σοσιαλιστική Επανάσταση. Η ταχτική του ανταρτισμού και της ατομικής τρομοκρατίας απομόνωναν τα παλαιστινιακό κίνημα απ' τις εβραϊκές

Ενδογραφειοκρατικές συγκρούσεις μαστίζουν την ΕΔΕΚ

ΕΔΕΚ: ΕΝΔΟΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΑΣΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Τη τελευταία περίοδο έρχονται ξανά στην επιφάνεια μια σειρά από συγκρούσεις - ομαδοποιήσεις και προσπάθειες αλληλοεξόντωσης πάνω στο επίπεδο της ηγεσίας του κόμματος.

Είχαμε πριν τρεις μήνες περίπου τις συγκρούσεις και ομαδοποιήσεις στις διάφορες συνδιασκέψεις που είχε οργανώσει το κόμμα αλλά η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή της προσπάθειας για φύγμα του Δ. Θεοδώρου από το πόστο του Κεντρικού Οργανωτικού του κόμματος.

Ο ίδιος ο Δ. Θεοδώρου μέσα από έγγραφο που απευθύνει στους Κεντρικούς Επιτρόπους στην προσπάθειά του να αμυνθεί καταγγέλλει ότι το κόμμα βρίσκεται υπό διάλυση, δεν λειτουργούν οι δημοκρατικές διαδικασίες, η διαφάνεια απαγορεύεται, είναι ένα κόμμα ίντριγκας και χαφιεδισμού και αλληλοεξόντωσης.

Ακόμα παρακάτω μας λέει ότι επικρατεί μεταξύ των στελεχών το δέσιμο στο στυλ της παρέας, όπου απουσιάζει οποιοδήποτε πολιτικό περιεχόμενο. Υπάρχουν ανεξέλεκτες υπηρεσίες πληροφοριών και η ηθική εξόντωση ανθρώπων και δολοφονία χαρακτήρων.

Αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα στην περίπτωση του Δ. Θεοδώρου και με τα υπόλοιπα στελέχη που βρίσκονται ψηλά στην

νωσης και λασπολογία βρίσκονται οι ίδιοι από μια μερίδα στελεχών που κύρια αποτελούν την ηγεσία της νεολαίας ΕΔΕΝ, στελέχη που οι Θεοδώρου, Χ' Δημητρίου κ.λ.π. διόρισαν στο πόστο της ηγεσίας της ΕΔΕΝ αφού προηγουμένως διέγραψαν την εκλεγμένη από την ίδια τη νεολαία ηγεσία με τις πρώτες αποβολές του 80.

Αυτά τα γεγονότα μας δείχνουν για μια ακόμα φορά ότι η ηγεσία του κόμματος βρίσκεται σε πλήρη εκφυλισμό όπου όπως ο ίδιος ο Δ. Θεοδώρου παραδέχεται έπαψαν να λειτουργούν οι δημοκρατικές διαδικασίες και ο πολιτικός διάλογος και τα κύρια στοιχεία συμπεριφοράς που επικρατούν είναι ο χαφιεδισμός, η αλληλοεξόντωση και η δολοφονία χαρακτήρων. Όμως ποια είναι τα βαθύτερα αίτια της κρίσης που συνεχίζει να μαστίζει το κόμμα;

Για μας τους μαρξιστές η βασική αιτία της κρίσης και συγκρούσεων μέσα στο κόμμα είναι οι εξωτερικές πιέσεις που εξασκούνται από την κοινωνία και αντανακλούν την ταξική πάλη και συμφέροντα στον ένα ή στον άλλο βαθμό και κατ'επέκταση μεταφέρονται και μέσα στο κόμμα από τα διάφορα στρώματα που το συνθέτουν τη βάση του.

Σήμερα μέσα στο κόμμα σε επίπεδο ηγεσίας υπάρχουν δυο κύριες ομάδες.

Η μια με πόλο συσπειρώσεως τους Δωρο - Φρυδά - Χ' Δημητρίου κ.λ.π. που κύρια συσπειρώνουν

αριστερα εργατικά και νεολαϊστικά στοιχεία που στη βάση μιας αριστερης φρασεολογίας καταφέρνει σήμερα να εφκράζει τα συμφέροντα αυτών των μελών που κινούνται και ψάχνουν για μια αριστερη - αγωνιστική πολιτική σπρωγμένοι μέσα από τις ίδιες τις αντικειμενικές συνθήκες και ταξικά τους συμφέροντα.

Η έλλειψη όμως από τον αγώνα αυτής της ομάδας αρχών και προγράμματος που να δίνουν αγωνιστική διέξοδο στα μέλη που σήμερα συσπειρώνονται γύρω της θα τα οδηγήσει αργά η γρήγορα σε νέα συμπεράσματα σπρωγμένα κύρια από το βάθαιμα της κρίσης του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Σημαντικό ρόλο στη κίνηση και ανάπτυξη της συνειδητοποίησης αυτών των στρωμάτων έχει να παίζει το πρόγραμμα των Μαρξιστών της Αριστερης Πτέρυγας του κόμματος.

Οι Μαρξιστικές ιδέες και το Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που η Αριστερη Πτέρυγα προτείνει ήδη έχει κερδίσει σημαντική μερίδα από τα πιο υγιή και αγωνιστικά στοιχεία της βάσης.

Η απομόνωση που προσπάθησαν η γραφειοκράτες του κόμματος να επιβάλουν στις μαρξιστικές ιδέες αποβάλλοντας και απομονώνοντας τους Μαρξιστές και εμποδίζοντας τη βάση από του να χει σωστή πληροφόρηση και ενημέρωση αποδείχτηκε αδύνατη.

Όπως βγαίνει από τις ίδιες τις καταγγελίες του Δ. Θεοδώρου αυτο που επι-

στατικό του κόμματος). Αυτό μέχρι σήμερα στάθηκε αδύνατο ενώ παράλληλα οι ίδιοι συνέχισαν να οδηγούν το κόμμα από αποτυχία σε αποτυχία και στη διάλυση οποιουδήποτε οργανωτικού μηχανισμού στη προσπάθειά τους να καταπνίξουν κάθε οργανωμένη έκφραση της βάσης.

Η βάση του κόμματος για αρκετό χρονικό διάστημα πίστωσε με εμπιστοσύνη αυτή την ηγεσία.

Όμως σήμερα δεν μπορεί να μείνει απαθής στα όσα αίσχη (όπως ο ίδιος ο Κεν. Οργ. Γραμ. καταγγέλει) γίνονται σήμερα από τους ηγέτες της οι οποίοι στην ουσία προδίνουν τις παραδόσεις και τα συμφέροντα του κόμματος και τον αγώνα για μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Ο αγώνας της βάσης του κόμματος πρέπει να στοχεύει σε δυο επίπεδα: α) Στην εξυγίανση του κόμμα-

τος από όλους αυτούς τους καταχραστες της εξουσίας του κόμματος. β) Στην υιοθέτηση ενός ταξικού - Σοσιαλιστικού προγράμματος.

Σ' αυτό τον αγώνα η Αριστερη Πτέρυγα θα συνεχίσει να δίνει όλες τις δυνάμεις της έχοντας εμπιστοσύνη στη δύναμη των μαρξιστικών ιδεών και στην αγωνιστική θέληση της βάσης του κόμματος.

Μάζος

Εκδηλώσεις

Στες 12/5/85 έγινε στην Ποταμία το μνημόσυνο του αγωνιστή συν. Ερολ Μεχμετ. Ο Ερολ πιστός στα ιδανικά του σοσιαλισμού αγωνίστηκε μέσα από τες τάξεις της Σ.Ν. ΕΔΕΝ μέχρι που βρήκε τραγικό θάνατο σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Αντιπροσωπεία της Αριστερης Πτέρυγας (φωτογραφία) παρέστη και κατάθεσε στεφάνι.

Κινηματογραφικές Παραστάσεις της «Σ.Ε.»

και πούλησαν εισιτήρια της κινηματογραφικής παράστασης, από στίπη σε στίπη.

μικη κάλυψη των αναγκών της εφημερίδας μας.

26 Ιουνίου στο Δάλι

Μετα την πετυχημένη προσπάθεια της Αθηνάινου η Τ.Ο. Δαλιου διοργανώνει στις 26 Ιουνίου παρόμοια καμπάνια στο Δάλι για τον ίδιο σκοπό (ενημέρωση και μάζεμα λεφτών).

Και στη Λεμεσό

Στη Λεμεσό η κινηματογραφική παράσταση διοργανώθηκε αποκλειστικά για ενίσχυση της εφημερίδας μας. Η προσπάθεια μας στέφθηκε με τέραισα επιτυχία. Καταφέραμε να υπερκαλύψουμε το στόχο των £300 και μάζεψαμε £483. Τα χρήματα αυτά είναι πολύ χρήσιμα για την οικονο-

Η ταινία που θα προβληθεί είναι «Ο ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΣ» και ο οικονομικός στόχος £200.

Καλούμε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο του Δαλιου να ενισχύσει τον αγώνα των εργαζομένων της Χιλής για να διώξουν μια ώρα γρηγορότερα τον δικτάτορα Πινοσέτ από το σβέρκο τους.

Στα πλαίσια της διεθνιστικής αλληλεγγύης προς το δίκαιο αγώνα των Χιλιανών σοσιαλιστών, η Σοσιαλιστική Έκφραση διοργάνωσε στις 28 του Μάη στην Αθηνάινου κινηματογραφική παράσταση με διπλο σκοπο. Πρώτο, για ενημέρωση των κατοίκων Αθηνάινου γύρω από την κατάσταση στη Χιλή και δεύτερο για μάζεμα χρημάτων για την ενίσχυση του αγώνα της Χιλιανής εργατικής τάξης ενάντια στη δικτατορία του Πινοσέτ.

Συνεργεία από μέλη της Τοπικής Οργάνωσης Αθηνάινου διένειμαν ενημερωτικό φυλλάδιο για την κατάσταση στη Χιλή

Αληθεία 12/5/85

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ

Ένα στέλεχος της ΕΔΕΚ καταγγέλλει το χαφιεδισμό και τις άλλες μεθόδους που χρησιμοποιούνται μέσα στο κόμμα

Από ένα έγγραφο που ο κ. Δωρο Θεοδώρου, πρώην βουλευτής της ΕΔΕΚ και ανώτερο στέλεχος του κόμματος, απευθύνει προς τον πρόεδρο της ΕΔΕΚ κ. Λουσορίδη και τα μέλη της κεντρικής επιτροπής φαίνεται ότι το κόμμα αυτό, το πιο μικρό από τα κόμματα που αντιπροσωπεύονται στη Βουλή, παρά τα τεράστια οικονομικά μέσα που διαθέτει αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα και απειλείται, όπως υποστηρίζει ο κ. Θεοδώρου, από «διάλυση».

Εμείς δεν είμαστε φυσικά σε θέση να κρίνουμε πόσο σοβαρές είναι οι οικονομικές ανάγκες μέσα στην ΕΔΕΚ, νομίζω όμως ότι τα υπερέβλεψε ο φόβος του κ. Θεοδώρου το κόμμα απειλείται με διάλυση. Όσο θα έρχονται τα μέσα και ο αρχηγός το κόμμα...

Εκείνο που θ' αποτελούσε θαύμα πλάγμα για το κόμμα, όπως αυτό σήμερα, θα ήταν, κατά τη γνώμη μου, η...

φειδιάρης και η προσπάθεια αλληλοεξόντωσης Αθήνα, όμως, τον ίδιο τον κ. Θεοδώρου να μιλάει για «τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται» μέσα στο κόμμα.

«Ο ψήφιος, ο χαφιεδισμός, η σπύλωση και η εξόντωση στελεχών του κόμματος. Ακόμα και το δέσιμο στο στυλ της παρέας δείχνει πόσο πολιτικό περιεχόμενο έχει αυτή η ομοιοποίηση. (...) Το κόμμα είναι που θέλω να είμαι Κόμμα της διαφάνειας και των ανοικτών δημοκρατικών διαδικασιών ή κόμμα της συστημότητας, του χαφιεδισμού και της ηθι-

της ΕΔΕΚ που οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν, ακόμη και εναντίον των συντρόφων τους, είναι όπως ομολογεί σήμερα ένα ανώτερο στέλεχος του κόμματος, ο χαφιεδισμός, η σπύλωση και η εξόντωση των διαφωνούντων, «η ηθική εξόντωση των ανθρώπων», «η δολοφονία των χαρακτήρων».

Όταν, λοιπόν, ε' ένα κόμμα χρησιμοποιούνται αυτές οι μέθοδοι εναντίον στελεχών και μελών του ίδιου κόμματος, δεν είναι περιέργο το ότι οι ίδιες μέθοδοι χρησιμοποιούνται εναντίον των πολιτικών αντιπάλων ή ό-

Ο πρόεδρος παρεμβαίνει

Η Κεντρική Επιτροπή της ΕΔΕΚ έχει γίνει ανοικτό βιβλίο για την εφημερίδα της ακροδεξιάς «Αλήθεια». Η ηγεσία της ΕΔΕΚ αντι να κυνηγά τους αριστερούς αγωνιστές του κόμματος θάταν καλύτερα να αποβάλει τους πράκτορες της δεξιάς από την Κ.Ε. του κόμματος.

ιεραρχία του κόμματος (όπως Φρυδάς, Χ' Δημητρίου κ.τ.λ. που υπερσπύζονται το Δ. Θεοδώρου) είναι να καταγγέλλουν σήμερα όσα οι ίδιοι χρησιμοποίησαν σαν όπλα στο παρελθόν και χρησιμοποιούν μέχρι σήμερα ενάντια στους Μαρξιστές της Αριστερης Πτέρυγας του κόμματος.

Αυτή τη φορά όμως στο στόχαστρο της απομό-

όλα τα παλαιοκομματικά στοιχεία που έπαιξαν ένα προοδευτικό ρόλο στο παρελθόν (περίοδος του 74) αλλά που στάθηκαν ανίκανα να προσαρμοσθούν εγκαίρως στις νέες συνθήκες και καθήκοντα.

Η άλλη με πόλο συσπειρώσεως τους «Ανανεωτικούς» (αποτελούνται από την ηγεσία της νεολαίας και άλλα αριστερα στελέχη) που κύρια συσπειρώνει

κρατεί σε επίπεδο ηγεσίας είναι ο φατριονισμός, η ασυδοσία, η τρομοκρατία και καχυποψία, η φίμωση οποιασδήποτε διαφάνειας.

Η Αρ. Πτέρυγα πολλές φορές ζήτησε από αυτούς τους ηγέτες να σεβαστούν έστω και κάποιες στοιχειώδεις δημοκρατικές διαδικασίες και να της δώσουν το δικαίωμα να απευθυνθεί στη βάση (δικαίωμα κατοχυρωμένο και από το κατα-

Η συντριβή της δεξιάς στην Ελλάδα

ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Χωρίς αμφιβολία το εκλογικό αποτέλεσμα της 2ας του Ιουνίου αποτελεί μεγάλη ήττα της δεξιάς, που είχε δώσει τα πάντα για την «αλλαγή» από το ΠΑΣΟΚ. Το χρέμα χύθηκε άφθονο και η πολυεθνική Σόγιερ έβαλε στην υπηρεσία της αστικής τάξης όλη τη σύγχρονη αμερικανόπνευστη τεχνολογία της «ψηφολογίας» για να εκδώσει τους ψηφοφόρους.

Η Νέα Δημοκρατία ντύθηκε το μανδύα του φιλελευθερισμού κι έφτασε να υπόσχεται τα πάντα από αυτοκινητάκια για κάθε Έλληνα μέχρι και ελεύθερες διαπραγματεύσεις πάνω από την «ιερή» Αυτόματη Τιμариθμική Αναπροσαρμογή των μισθών (Α.Τ.Α.).

Τίποτε από αυτά δεν ήταν όμως ακρατά για να ξεγελάσουν τους Έλληνες εργαζόμενους. Πίσω από τη βιτρίνα «Φιλελεύθερη Νέα Δημοκρατία» δούσαν να κρύβεται οι ταγματασφαλίτες, οι χούντες, τα ΜΑΤ, η πείνα, η ανεργία, οι κομπίνες του γκαγκστερικού Έλληνικού κεφαλαίου.

Πίσω από το ήπιο κλίμα εμφανίζονταν κάθε μέρα σ' ολόκληρη την Ελλάδα οι φασιστικές συμμορίες των ΟΝΝΕΔιτών (Νεολαία Νέας Δημοκρατίας) οπλισμένες με ρόπαλα, αψίδες και ντόπερμαν. Η φασιστική τρομοκρατία ενάντια σε οπαδούς, και στελέχη (κύρια αφισοσκολλήτες) του ΠΑΣΟΚ ήταν μια εύγλωττη υπενθύμιση του τι περιμένετο το εργατικό κίνημα μετά από μια νίκη της δεξιάς.

Τόση ήταν η απόγνωση της δεξιάς που δεν παράλειψε να χρησιμοποιήσει την τελευταία στιγμή (το βράδυ της Παρασκευής 31/5) μετά την καταπληκτική Συγκέντρωση του ΠΑΣΟΚ στο Σύνταγμα, το χαρτί Καραμανλής, που φύλαγε για έκτακτη ανάγκη («η χώρα βρίσκεται σε μια περίοδο συγχύσεως και αβεβαιότητας», «δεν θα έχουμε το ελαφρυντικό της πλάνης αν... οδηγήσουμε τη χώρα σε νέες περιπέτειες» κ.ο.κ.).

Παρόλα αυτά και παρόλη την δημαγωγία για ταξάλη και τις παραλείψεις της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, ο Μητσοτάκης δεν πρόσθεσε πολλά στις μετοχές της Ν.Δ.. Σε σύγκριση με τις Ευρωεκλογές του 84 η Ν.Δ. μαζι με την ακροδεξιά ΕΠΕΝ κέρδισαν μόνο 1%, ενώ σε σύγκριση με τις βουλευτικές του 81 κέρδισαν 3%.

ΑΥΤΗ Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Το 46% που πήρε το ΠΑΣΟΚ στις εκλογές και το 58% που συγκέντρωσε η αριστερά σαν σύνολο, ήταν μια μεγάλη νίκη του λαού. Μια ακόμα μεγάλη νίκη μετά το 1981, μετά τις ευρωεκλογές, μετά το διαζύγιο του Καραμανλή και την εκλογή του Σαρτζετάκη.

48% του 1981 δεν ήταν ένα τυχαίο ποσοστό, αλλά ότι εκφράσε την τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος και την κατανόηση του ότι μόνο προχωρώντας προς τον σοσιαλισμό, θα λυθούν τα προβλήματα της κρίσης, της φτώχειας, της ανεργίας, που πάνω του φέρωναν οι κυβερνήσεις της δεξιάς και το σάπιο σύστημα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας των βιομηχάνων.

Το ότι η διάθεση αυτή και η κατανόηση υπάρχει σήμερα πολύ περισσότερο απ' ότι το 1981 φαίνεται από το πάθος με το οποίο μπήκαν στη μάχη οι μάζες προεκλογικά, και από την έξαρση με την οποία γιορτάστηκε η νίκη.

Η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. χάνοντας εντελώς τους προανατολισμούς της νόμισε πως ξόφλησε ταμπελώνοντας σαν «Χουλιγκανισμό» αυτή την γνήσια κίνηση των εργατών και της νεολαίας.

Τα ποδοσφαιρικά συνθήματα («δεν είμαστε καλά δεν έχουμε μυαλό είμαστε άφροστοί με το Σοσιαλισμό», «εκει-εκει στη Β' εθνική μαζί με τον Αβέρωφ και τον Καραμανλή» κ.α.) οι σημαίες στα αυτοκίνητα και τα σπίατα, τα κορνιζίσματα δεν ήταν τίποτε άλλο από μια έντονη έκφραση του μίσους της εργατικής τάξης της Ελλάδας προς τη δεξιά και τον καπιταλισμό.

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

Ο κύριος αντίπαλος για την ηγεσία του ΚΚΕ,

ήταν ο «δικομματισμός» (εναλλαγή ΠΑΣΟΚ-Ν.Δ. στην Κυβέρνηση). Η αντιπαρόθεση με το ΠΑΣΟΚ ήταν πιο σκληρή παρα με τον ταξικό εχθρό. («Θα χαθεί ο κόσμος αν βγει η δεξιά») Η βασική έγνοια να μη χάσουν αριστερό ψηφοί προς το ΠΑΣΟΚ. Είναι αλήθεια βέβαια πως την αστική τάξη θα τη βόλευε ένα σύ-

«Σεισμός - Σεισμός - έρχεται σεισμός...»

Με αυτο το σύνθημα «με την συνοδεία εκρήξεων από κροτίδες μία ομάδα, δέκα με δεκαπέντε ΟΝΝΕΔίτες, (Νεολαίοι, της Ν.Δ.) πέρασε, μέσα σ' ένα ημιφορτηγό, μπροστά από το κεντρικό προεκλογικό κέντρο του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά. Η Σκηνη έγινε την Πέμπτη στις 30 του Μάη ύστερα από την κύρια συγκέντρωση της ΝΔ στην Αθήνα.

Είχε προηγηθεί το ίδιο βράδυ επίθεση ενάντια στο κέντρο και έτσι δεκάδες ΠΑΣΟΚΙΤΕΣ βρισκόταν μπροστά στο κέντρο. Γι' αυτό το λόγο και οι Οννεδίτες δεν επανέλαβαν την επίθεση αλλά αρκέστηκαν στην πρόκληση.

Ο υπεύθυνος του κέντρου έβαλε στις φωνές στον αστυνομικό που προσπαθούσε να διαφυλάξει την τάξη, «ποιώναι ο επεξεργάστη γιατι πέρασε το αυτοκίνητο αφού προκαλούσε».

Ψυχραιμία με παιδιά χρειάζεται ψυχραιμία, δικαιολογήθηκε ο επικεφαλής. Ο υπεύθυνος του κέντρου ήταν ανένδοτος. Απαίτω να μην περνα κανένας που να προκαλεί μπροστά από το κέντρο.

Στο παράδειγμα στρίψιμο βρισκόταν το προεκλογικό κέντρο της ΝΔ από το οποίο εξορμούσαν οι ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ. Οι Νεοδημοκράτες δεν περίμεναν την αστυνομία να κλείσει τον δρόμο είχαν κατέβη οι ίδιοι στο δρόμο και σταμάτησαν την κυκλοφορία. Τα πνεύματα ήταν τεταμένα, η κατάσταση κράτησε μέχρι τις πρώινες ώρες. Αθήνα 1985, η σύγκρουση που έρχεται βρίσκεται στην εμβρυακή της κατάσταση.

στημα δικομματικής εναλλαγής που θα εξασφάλιζε την κυριαρχία της απορροφώντας τους κοινωνικούς κραδασμούς (βλέπε Βρετανία)

Αλλά όπως απόδειξε η αποκοπή του Καραμανλή δεν είναι στις μέρες μας εύκολη υπόθεση ο «δικομματισμός» ιδιαίτερα στην Ελλάδα όπου ακόμα και μια κεντρώα κυβέρνηση (1963-67) άνοιξε το δρόμο για επαναστατικές κινήσεις που ταρακούνησαν τη δεξιά και τον καπιταλισμό.

Έτσι οι νίκες του ΠΑΣΟΚ από το 81 μέχρι σήμερα έγιναν ενάντια στα σχέδια της άρχουσας τάξης. Η νίκη της 2ας του Ιουνίου τρο-

ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΣΕ 14.738 ΑΠΟ 14.738 ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

Εγγεγραμμένοι 8.119.410 ψήφισαν 6.422.352 άκυρα 57.313 έγκυρα 6.365.039

	Βουλ. Ευρωεκ.	81	84	
	%	%	%	
Π.Α.Σ.Ο.Κ.	2.916.450	45,82%	48,07	41,58
ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	2.599.949	40,85%	35,87	38,11
Κ.Κ.Ε.	629.518	9,89%	10,93	11,62
Κ.Κ.Ε. ΕΣΩΤ.	117.050	1,84%	1,34	3,40
Ε.Π.Ε.Ν.	37.934	0,60%	—	2,29
ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ	73.938	1,00%	3,79	3,00

μοκράτησε όχι μόνο την Ελληνική αλλά και την παγκόσμια αστική τάξη που στάθηκε και στέκεται προκλητικά εχθρική απέναντι στο ΠΑΣΟΚ.

Το Κ.Κ.Ε. αν είχε ένα σαστό σοσιαλιστικό πρόγραμμα, θα μπορούσε αυτά τα 4 χρόνια διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ με όλα τα λάθη και τη «δεξιά πολιτική» να το παλέψει ελεύθερα (χωρίς το φόβο να βρεθεί στα ξερονήσια) κι έτσι θα μπορούσε το «ψεύτικο δίλημμα» για το οποίο παραπονιέται («το ΠΑΣΟΚ Η ΔΕΞΙΑ») να το μετέτρεπε σε «ΠΑΣΟΚ ή ΚΚΕ».

ΟΧΙ ΕΦΘΕΥΧΑΣΜΟΣ

40 χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης και 4 χρόνια διακυβέρνησης ΠΑΣΟΚ κάτω από το ίδιο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα έχουν αταλάσει και συνειδητοποιήσει το εργατικό κίνημα της Ελλάδας μετατρέποντας - το στο πιο άρμιο το πιο έμπειρο, το πιο μαχητικό κίνημα της Ευρώπης.

Την ίδια ώρα που πάλευαν για να βγάλουν το

ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ. από 11,5% το 81 στο 5% το 85 αποτελεί σαφή προειδοποίηση για την εργατική τάξη.

Το 46% θα μπορούσε σήμερα να ήταν 60% αν είχε προχωρήσει η κυβέρνηση πιο αποφασιστικά στο δρόμο της αλλαγής 4 χρόνια τώρα. Κι αυτο το γνωρίζουν καλά οι εργάτες και το τονίζουν σε κάθε ευκαιρία.

Ένα μέρος των 161 βουλευτών του ΠΑΣΟΚ είναι νέοι δούρειοι ιππότες των αστών μέσα στο κίνημα (όπως αυτοί που αποστάτησαν στη ψηφοφορία για τον Καραμανλή).

Η κοινοβουλευτική πλειοψηφία σήμερα είναι σίγουρα πιο πρώτη-τώρα.

Κι οι αστοί ακονίζουν τα μαχαίρια για την επόμενη επίθεση γιατί δεν μπορούν να ανέχονται πάντα μια εργατική κυβέρνηση που δίνει φτερά στους εργάτες (5 εκατομμύρια απεργίτες από το 1981 μέχρι σήμερα).

«ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ» «Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ»

Μπροστά στη νέα κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ανοίγονται δυο δρόμοι: Ο ένας είναι ο δρόμος του συμβιβασμού με το σύστημα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και κατ' επέκταση με το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ. Σ' αυτο το δρόμο έχουν σκοπο να σπρώξουν οι Έλληνες κεφαλαιοκράτες ξανα την κυβέρνηση πότε με απειλές και μπιόκοταξ της οικονομίας, πότε με φιλικές συμβουλές και πολιτική «εθνικής ομοψυχίας».

Αυτος ο δρόμος οδηγεί κατ' ευθείαν στη σύγχυση και την απογοήτευση του εργατικού κινήματος και στην ήττα της εργατικής τάξης και της κυβέρνησης (αξόμω τι γίνεται στη Γαλλία του Μιττεράν).

Όπως φώναζαν όμως δεκάδες χιλιάδες νεολαίοι στις συγκεντρώσεις του ΠΑΣΟΚ (Ολυμπιακό στάδιο) «το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός». Ο μόνος δρόμος είναι ο σοσιαλισμός! Σήμερα το Ελληνικό

εργατικό κίνημα είναι για να κερδίσει το σοσιαλισμό.

Εδίωξε τον Καραμανλή από την προεδρία, νομιμοποίησε την εκλογή του Σαρτζετάκη, πήρε την πλειοψηφία ξανα στη βουλή.

Ταυτόχρονα έχει τη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών (ΓΣΕΕ), τα εργατικά κέντρα, τα Σωματεία, τους αγροτικούς συλλόγους, τις οργανώσεις νεολαίας στα γυμνάσια, στις τεχνικές, στα πανεπι-

παιόγραφια της κρατικοποίησης των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο δεν μπορούν να λυθούν (χειροτερέριονα μάλιστα) τα προβλήματα της ανεργίας (350.000), της παραγωγής (70% των δυνατοτήτων της), των χρεωκοπημένων εταιρειών (80% είναι δάνεια και όχι δικα τους κεφάλαια), της ακρίβειας και της φτώχειας.

Την ίδια ώρα οι κεφαλαιοκράτες (βλ. Νιάργος) εγκαταλείπουν την Ελλάδα για να πάρουν τα κεφάλαια

ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλισμό

Απο τη στιγμή που η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ αποφασίζει να προχωρήσει στην ολοκλήρωση της Σοσιαλιστικής αλλαγής και με τη δύναμη που διαθέτει το εργατικό κίνημα σήμερα μπορεί να περάσει στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας ακόμα και ειρηνικά παγώνοντας κάθε αντίδραση της αστικής τάξης (Σοσιαλιστικό Σύνταγμα, συνδικαλισμός στο στρατό κ.ο.κ.).

Αντίθετα όσο καθυστερεί να προχωρήσει τόσο πιο επικίνδυνη γίνεται η

Η οξέη της ταξικής πάλης διαπέρασε πέρα για πέρα τα σώματα ασφάλειας. Ακούσαμε πολλούς φαντάρους να αναφέρουν πως παρόλε τις αυστηρές απαγορεύσεις κάθε βράδυ κυκλοφορούσαν στα στρατόπεδα όλες οι κομματικές ημερησίες και τα εσπιατόρια μετατρέπονταν σε χώρους έντονης συζήτησης.

Την Τρίτη 25 Μαΐου ενώ περπατούσαμε στη λεωφόρο Λιοσίων πέρασε ένα λεωφορείο της πολιτικής Αεροπορίας. Πίσω, μέσα από ένα παράθυρο, ανέμιζε η πράσινη σημαία του ΠΑΣΟΚ που την κρατούσε φαντάρος.

Ένας φαντάρος μας ανέφερε πως τα μεσάνυχτα της 2ης Ιουνίου μετά τα πρώτα αποτελέσματα οι αξιωματικοί στο στρατόπεδο που υπηρετεί κλείσαν τις τηλεοράσεις και κλείστηκαν στα δωμάτια τους ενώ ολόκληρο το στρατόπεδο πανηγύριζε με ζωηρές ζητωκραυγές.

Τα χαράματα της Δευτέρας πολλοί αστυνομικοί στην Ομόνοια έκαναν το σημείο της νίκης μη μπορώντας να κρύψουν τη χαρά τους.

Ακόμα και να το διανοούσαν οι αστοί να κινήσουν ξανα τα τανκς όπως το 1967 δεν θα τολμούσαν, όχι μόνο γιατί η μάχη γ' αυτούς δά 'ταν αμφίβολη, αλλά γιατί δεν θα βρισκαν ίσως φαντάρους να τα κινήσουν.

Αχιλλέας Αχιλλέως

στημα. Τέτια δύναμη δεν είχε ποτε το Ελληνικό εργατικό κίνημα στην ιστορία του.

Παρόλα αυτά η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ παραμένει ακόμα πιστή στο σύστημα της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας», καθισχυάει το κεφάλαιο ότι δεν θα κάμει άλλες εθνικοποιήσεις (Συνέντευξη Παπαντρέου στους Τάιμς) Ενώ υπόσχεται και επιστροφή στον ιδιωτικό τομέα των εταιρειών που κρατικοποιήθηκαν (Συνέντευξη Αρσένη στο «Αντι»).

Ολόκληρη η εμπειρία της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και των άλλων σοσιαλιστικών κυβερνήσεων της Ευρώπης έχει αποδείξει όμως

Ένα συλλαλητήριο για άγνωστο Πρόεδρο

«Διακρύπτουμε ότι σε προαχείς εκλογές το ΑΚΕΛ δεν πρόκειται να υποστηρίξει είτε την προηγούμενη Κυπριακή, είτε του Κληριδίου είτε του Λυσσαρίδη. Θα υποστηρίξει άλλη, καλύτερη λύση που εγγυάται λύση του Κυπριακού όπως την διαγράφουμε».

Επειδή σ' αυτο τον τόπο μερικά πράγματα γίνονται ανάποδα, έτσι και το μεγαλύτερο κόμμα του Κυπριακού λαού που εκφράζει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης, όπου υπάρχουν προεδρικές εκλογές πρέπει να τρέχει να βρει από ασήμαντες μειοψηφίες κανένα αστο πολιτικό και βαφτίζοντας τον «πατριωτικό» να υποστηρίξει

και τα κέρδη που βγάλαν από τον ιδρώτα του Ελληνα εργάτη στο εξωτερικό.

δεξιά, τόσο περισσότερο απογοητεύεται το εργατικό κίνημα και ανοίγει ο δρό-

σας για την επιστροφή της δεξιάς είτε «δημοκρατικά» είτε με αποστασίες είτε με άλλα γνωστά αμάρτηα μέσα.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΠΑΣΟΚ

Το «Ξεκίνημα» για τη Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ με τη μάχη που έδωσε ενάντια στον Καραμανλή έχει σήμερα αγκαλιαστεί από όλη τη βάση του κινήματος κι οι Μαρξιστές θεωρούνται τώρα σαν οι καλύτεροι μαχητές του κινήματος. Κάτω από την πίεση της βάσης του ΠΑΣΟΚ κι ενώ είχαν ήδη αρχίσει να δημοσιογρούνται κοινές επιτροπές ΠΑΣΟΚ — Ξεκίνημα για την προεκλογική δουλειά, το εκτελεστικό γραφείο του ΠΑΣΟΚ δέχτηκε το Ξεκίνημα στην επίσημη προεκλογική δουλειά του κινήματος.

Αυτή είναι μια ιστορική καταξίωση των Μαρξιστικών ιδεών που για τόσα χρόνια καταπατούνται και γίνονται αντικείμενο λασπολογίας και κυνηγιού (όχι μόνο στο ΠΑΣΟΚ αλλά σ' όλα τα σοσιαλιστικά κόμματα περιλαμβανομένης της ΕΔΕΚ).

Η κίνηση αυτή και η σκληρή δουλειά που έκαναν οι σ. του Ξεκινήματος στον προεκλογικό αγώνα, πράγμα που εκτιμήθηκε από χιλιάδες μέλη του ΠΑΣΟΚ έχει φέρει το Ξεκίνημα και τον Μαρξισμό σε κάθε γωνία του Ελληνικού εργατικού κινήματος.

Με πρωτοπόρους σήμερα τους Μαρξιστές χτίζεται στην Ελλάδα μια ισχυρή οργανώση εξουσίας που θα προχωρήσει, θα στηρίξει και θα υπερασπίσει το σοσιαλισμό από κάθε επίθεση της δεξιάς και του ιμπεριαλισμού.

Αυτο που χρειάζεται τώρα να γίνει είναι στηριγμένοι στον ενθουσιασμό και τη διάθεση των εργαζο-

μένων, να μετατρέψουμε τις τοπικές οργανώσεις και τις κομματικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ σε οργανώσεις φρούρια με ρίζες στο λαο και το εργατικό κίνημα.

Υπάρχουν σήμερα οι δυνατότητες να χτιστούν οργανώσεις μαζικές σε κάθε γειτονία, σε κάθε σχολείο, σε κάθε εργοστάσιο.

Οι εργάτες, οι αγρότες, οι νεολαίοι είναι έτοιμοι να πάρουν την αλλαγή στα χέρια τους και να την προχωρήσουν.

Έχουμε απέναντη εμπιστοσύνη προς το Ελληνικό Εργατικό Κίνημα και οι Έλληνες Μαρξιστές θα αρπάξουν τις ανεπαλήθερες ευκαιρίες που έχουν ανοιχτές και θα προχωρήσουν προς το δρόμο του σοσιαλισμού και της εργατικής δημοκρατίας που θα ανοίξει το δρόμο για το σοσιαλισμό στην Τουρκία και την Κύπρο και σ' ολόκληρο το πλανήτη.

ΔΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΠΑΤΗΝ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΨΗΦΙΣΤΕ ΠΑΣΟΚ

ΠΑΛΕΨΤΕ ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Η αφίσσα των Μαρξιστών του ΠΑΣΟΚ. Χιλιάδες αφίσσες κολλήθηκαν δίπλα στις αφίσσες του ΠΑΣΟΚ στις γειτονιές της Αθήνας, του Πειραιά και την επαρχία.

Το υλικό αυτό όπως και η εφημερίδα και δεκάδες χιλιάδες προκηρύξεις τυπώθηκαν με έξοδα του ΠΑΣΟΚ.

Οι Μαρξιστές έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στη μεγάλη νίκη της 2ας του Ιουνίου.

Αντι όμως να γιορτάζουμε την Οκτωβριανή Επανάσταση της Ρωσίας, κάνοντας ταυτόχρονα συλλαλητήρια για ανεύρεση του Προέδρου που θα λύσει το εθνικό πρόβλημα, καλύτερα σε προετοιμάζουμε τους εδασφους για να γιορτάσουμε την δική μας εργατική επανάσταση που εκτός των άλλων θα μας απαλλάξει κι απ' αυτή την ανασήτηση, μιας και το εθνικό θα έχει λυθεί.

Γ. Κυπριαός

Φαίνεται ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ γιορτάζει την Οκτωβριανή Επανάσταση χωρίς να πάρει και μερικά διδάγματα από τα προβλήματα που τα Οκτωβριανή Επανάσταση της Γερμανίας. Και τότε οι σοσιαλδημοκράτες του Κερένσκυ κατηγορούσαν

τους μπολσεβίκους για πράκτορες των Γερμανών. Ένα σωρό τότε μπορεί να βρεις. Όμως οι μπολσεβίκοι δεν είναι απ' υποστηρίξουμε τους αστους ώσπου να λυθεί το εθνικό μας πρόβλημα. Γι' αυτο γιορτάζουμε την Οκτωβριανή Επανάσταση.

Το ξέρω ότι στην κα-

την Οκτωβριανή Επανάσταση της Ρωσίας, κάνοντας ταυτόχρονα συλλαλητήρια για ανεύρεση του Προέδρου που θα λύσει το εθνικό πρόβλημα, καλύτερα σε προετοιμάζουμε τους εδασφους για να γιορτάσουμε την δική μας εργατική επανάσταση που εκτός των άλλων θα μας απαλλάξει κι απ' αυτή την ανασήτηση, μιας και το εθνικό θα έχει λυθεί.

Το ξέρω ότι στην κα-

Το ξέρω ότι στην κα-

Το ξέρω ότι στην κα-

Το ξέρω ότι στην κα-

Το ξέρω ότι στην κα-

Το ξέρω ότι στην κα-

Το ξέρω ότι στην κα-

Η νίκη του «εθνάρχη» Ντενκτας δεν μπορεί να σώσει τους Τ/Κ αστούς

Οι εκλογες της 9ης του Ιουνίου ανάδειξαν τον Ρ. Ντενκτας σαν πρόεδρο της «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου» με αυξημένη πλειοψηφία (70,5% σε σύγκριση με 51,8% το 1981).

Η ισχυροποίηση της θέσης του Ντενκτας ήταν το αποτέλεσμα της διπλωματικής του νίκης στην πρόσφατη συνάντηση ψηλού επιπέδου στη Νέα Υόρκη αλλά και της αδυναμίας των Τ/κυπριακών αριστερών κομμάτων να προβάλουν μια πειστική εναλλαχτική διεξόδο εξουσίας.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΚΚΑ

Την κύρια ευθύνη για το δεύτερο φέρι η ηγεσία του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης (ΚΚΑ). Το κόμμα αυτο, παρόλο που αναδείχτηκε στις εκλογες του 81 σαν το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα των Τ/Κ (30,4% στις προεδρικές και 27,7% στις βουλευτικές) δεν στάθηκε ικανο να αντιπαραταχθεί στις πιέσεις του στρατιωτικού καθεστώτος της Άγκυρας και των υποτακτικών του στη βόρεια Κύπρο.

Έτσι, ενώ διαφώνησε με μια σειρά από αντιεργατικά, καταπιεστικά σημεία του νέου Συντάγματος, υποστήριξε το Σύνταγμα στο δημοψήφισμα της 5ης του Μάη καταπατώντας τα συμφέροντα των μελών και υποστηρικτών του.

Αργότερα, κι ενώ είχε συμφωνήσει προηγουμένα η κάθοδος στις προεδρικές εκλογες με κοινό υποψήφιο της αριστερας μαζί με το Δημοκρατικό (Ρεπουμπλικάνικο) Τουρκικό Κόμμα (ΔΤΚ) η ηγεσία του ΚΚΑ αρνήθηκε την κοινή υποψηφιότητα, χωρίς να δώσει πειστικές εξηγήσεις (ενώ ο υποψήφιος θα προερχόταν το πιθανότερο από το ΚΚΑ)

Η πιο πιθανή εξήγηση βρίσκεται στις ερωτοτροπίες της ηγεσίας προς μια πιθανή συμμετοχή στην κυβέρνηση, εξήγηση που ικανοποιεί κατά ένα μέρος και την στάση τους απέναντι στο σύνταγμα.

Θέλοντας να δώσουν εξετάσεις καλής συμπεριφοράς στην Άγκυρα, τον Ντενκτας και τους κεφαλαιοκράτες οι ηγέτες του ΚΚΑ ξέχασαν τις κοινές πορείες με το ΔΤΚ και τα συνθήματα όπως «η ενότητα των εργαζομένων θα συντριψει την ενότητα των καπιταλιστών» (Πορεία - συγκέντρωση στην πλατεία Ατατουρκ στη Λευκωσία το Γενάρη του 84).

Στην προεκλογική του εκστρατεία το ΚΚΑ παραμέρισε τα ζητήματα του φωμίου και της δουλειας που απασχολούν τις Τ/Κυπριακές μάζες (ανεργία, ακρίβεια, εξαθλίωση) και περιορίστηκε στο πολιτικό/εθνικό ζήτημα σε μια εποχή που ο Ντενκτας έβγαине φανερα ενισχυμένος από τη διπλωματική νίκη στη Νέα Υόρκη.

Η πολιτική αυτή της ηγεσίας του ΚΚΑ πληρώθηκε ακριβα στις εκλογες της 9ης του Ιουνίου. Το ποσοστό του υποψηφίου του κόμματος (Α. Ντουρντου-

ραν) μειώθηκε από το 30,4% στο 9,2% στο ένα τρίτο δηλαδή!

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΟΖΓΚΙΟΥΡ

Αντίθετα ο υποψήφιος του ΔΤΚ Οζκιερ Οζγκιουρ ανέβασε το ποσοστό του κόμματος του από 12,75% σε 18,35%. Το ΔΤΚ και η νεολαία του κόμματος (Επαναστατική Νεολαία) ήταν οι μόνες πολιτικές δυνάμεις (μαζί με τη συντεχνία των δασκάλων με ηγέτη τον Α. Ταχσιν) που αντιστάθηκαν ηρωικά στο δικτατορικό Σύνταγμα με καμπάνιες και διαδηλώσεις που προκάλεσαν την επίθεση του Ντενκτας και της αστυνομίας του.

Η ηγεσία του ΔΤΚ δεν δίστασε στην προεκλογική εκστρατεία του να κατηγορήσει το στρατιωτικό καθεστώς της Τουρκίας και να ξεσκεπάσει τον Ντενκτας σαν εκπρόσωπο του κεφαλαίου.

«Ο κος Τάλατ (Γ.Γ. του ΔΤΚ) αναφέρθηκε σε δήλωση του κ. Ντενκτας ότι ασχολείται μόνο με το κυπριακό κυρίως με την εδραίωση της κυριαρχίας του κεφαλαίου, καταπιέζοντας με βαρεια φορολογικά μέτρα το λαο και παρέχοντας φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο. Ο κ. Τάλατ είπε ότι ο κ. Ντενκτας δεν διευθέτησε το θέμα των προσφύγων, ούτε και κανένα οικονομικό πρόβλημα». (εφημερίδες 7/6/85).

Εξ άλλου ο κ. Οζγκιουρ πρόβαλε έντονα τον εαυτό του σαν εναλλαχτική λύση τονίζοντας ιδιαίτερα ότι μπορεί να διοικήσει καλύτερα από τον Ντενκτας και τους κεφαλαιοκράτες την Τ/κ κοινότητα.

Γι' αυτή του τη στάση ο Οζγκιουρ έγινε ο στόχος της δεξιάς.

Κατηγορήθηκε και στην Κύπρο και στην Τουρκία σαν πράχτορας του ΑΚΕΛ, ότι βαδίζει χέρι-χέρι με αυτούς που θέλουν ένωση με την Ελλάδα, ότι επιδιώκει μια Μαρξιστική-Λενινιστική Κύπρο, κ.α.

Παρόλα αυτά και παρόλη την παρουσία της στρατιωτικής δύναμης του Εβρεν στην Κύπρο ο Οζγκιουρ αύξησε τη δύναμη του κατά 6% περίπου μετατρέποντας το ΔΤΚ στο ισχυρότερο εργατικό κόμμα ξεπερνώντας κατά πολύ το ΚΚΑ.

Απο συγκέντρωση του Δημοκρατικού Τουρκικού Κόμματος. Οπαδοί του κόμματος σηκώνουν στα χέρια τους τον Γ.Γ. του Δ.Τ.Κ. κ. Οζγκιουρ.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

Η θριαμβευτική νίκη του ΔΤΚ αποτελεί μια ισχυρή ένδειξη πως αν η αριστερα με τη συμμετοχή του ΚΚΑ και των δασκάλων κατέβαινε ενωμένη στις εκλογες οπλισμένη μ' ένα αγωνιστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα σίγουρα θα ενίσχυε τη δύναμη της και θα μπορούσε ακόμα να είχε κερδίσει τις εκλογες. (Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα μπορούσε να συγκινήσει ακόμα κι ένα μεγάλο κομμάτι των εποίκων, πολλοί από τους οποίους ξεγελάστηκαν από τον Ντενκτας και ζουν σε συνθήκες φτώχειας).

Η ταξική σύγκρουση μετά το 81, που το ΚΚΑ και το ΔΤΚ πήραν μαζί 43% των ψήφων, οξύνθηκε σε μεγάλο βαθμό και κλιμακώθηκε στη Γενική Απεργία της 11ης του Δεκεμβρητην ίδια εποχή που ο Ντενκτας προσπαθούσε να λύσει το κυπριακό.

Οι ηγέτες όμως της αριστερας και κύρια του ΚΚΑ -αντι να δώσουν πολιτική έκφραση στις μεγαλειώδεις εργατικές κινητοποιήσεις και να αμφισβητήσουν την εξουσία της αστικής τάξης, επαίνεσαν τον Ντενκτας για την νίκη του στην αδυναμία τους να δώσουν την εργατική, ταξική διεξόδο στις συνομιλίες των αστών.

Έτσι οι Τ/Κ αριστεροι ηγέτες έπεσαν στην παγίδα του Ντενκτας ο οποίος κάτω από τις τρομαχτικές εσωτερικές πιέσεις που είδαμε κατά το 1984 έκαμε τις γνωστές του παραχωρήσεις και πήγε στον ΟΗΕ με μοναδικό του στόχο να ισχυροποιήσει τη βάση του στην Τ/κυπριακή κοινότητα.

Αυτη-του η προσπάθεια βοηθήθηκε κι από όσους στην Κύπρο και την Ελλάδα επαίνεσαν τις υποχωρήσεις του μετατρέποντας - τον έτσι στο διαλλαχτικό στοιχείο στη διαμάχη με τον Κυπριανό.

Ο «ΕΘΝΑΡΧΗΣ» ΝΤΕΝΚΤΑΣ

Η επικράτηση του Ντενκτας δεν ήταν βέβαια εύκολη υπόθεση όπως δεν

θα είναι εύκολη υπόθεση η διατήρηση της εξουσίας του πάνω στην Τ/Κ κοινωνία. Για να επικρατήσει χρειάστηκε να εγκαταλείψει το κόμμα του (Κόμμα Εθνικής Ενότητας) που έχει ταυτιστεί στη συνείδηση των Τ/Κ εργαζομένων σαν το κόμμα του ρουσφετιού, της διαφθορας και της καταπίεσης, χρειάστηκε να αλλάξει το Σύνταγμα και να ποζάρει σαν ο ανεξάρτητος, υπερκομματικός εθνάρχης που έδωσε στους Τ/κ το κράτος τους και την περηφάνεια της ανεξάρτητης οντότητας.

Χρειάστηκε ακόμα να κουβαλήσει χιλιάδες εποίκους από την Τουρκία (γύρω στο 25% του εκλογικού σώματος) χρειάστηκε όλα τα χρήματα που ζήτησε από τους κεφαλαιοκράτες με επικεφαλής τον πολυεκατομμυριούχο Ασιλ Ναδρ για τον οποίο ο Τ/κ βορρας έχει ανοίξει σαν ξέφραγο αμπέλι. (και όπου εξασφαλίζει μισθους πιο χαμηλούς και απ' αυτούς της Κορέας και του Ταϊχουαν).

Η εγκατάλειψη του κόμματος εθνικής ενότητας από τον Ντενκτας δείχνει και την αγωνία της αστικής τάξης για την τύχη αυτού του κόμματος. Στις βουλευτικές εκλογες της 23ης του Ιουνίου δεν πρέπει να εκπλαγούμε αν δοίμε αυτο το κόμμα τον κύριο εκπρόσωπο της αστικής τάξης να καταποντίζεται. Μια άλλη ένδειξη αυτού του κινδύνου για τους αετούς βλέπουμε και στην πολυδιάσπαση της δεξιάς. (Ακόμα και ο γιος του Ντενκτας έφτιαξε το δικό του κόμμα).

ΠΥΡΡΕΙΑ ΝΙΚΗ

Μπροστα στον κίνδυνο της αριστερας όλα τα δεξια κόμματα ενώθηκαν κι έδωσαν την προεδρία στον Ντενκτας. Αυτό δεν θα συμβει και στις βουλευτικές.

Ο Ντενκτας μπορεί σύντομα να βρεθει μπροστα σ' ένα κοινοβούλιο ανικανο να δώσει μια σταθερή δεξια κυβέρνηση (πρωθυπουργικό σύστημα). Η αστάθεια θα μεγαλώνει όσο θα γίνεται πιο καθαρή στις Τ/κ μάζες η

ανικανότητα του καπιταλισμου να δώσει λύση στα προβλήματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Έτσι η νίκη του Ντενκτας μπορεί να αποδειχτει σύντομα μια πύρρεια νίκη γι' αυτόν και για την τάξη του. Μεγάλο ρόλο σ' αυτή την εξέλιξη θα διαδραματίσει η πολιτική που θα ακολουθήσουν τα Ε/Κυπριακα αριστερα

κόμματα. Η υιοθέτηση από το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ μιας ιαίας ταξικής πολιτικής και το σπάσιμο της συνεργασίας τους με τους Ε/κύπριους αστούς θα μπορούσε να δώσει φτερα στην Τ/κυπριακή αριστερα και να την οδηγήσει σύντομα στην πλειοψηφία στη βουλη και την κατάληψη της προεδρίας.

Δώρος Μιχαηλ

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553 051-51040
041-53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικό: £2.500
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500